Un èxit del cinema

EL BE NÈGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Cada dia hi ha més *stars*

Any IV = Núm. 172 — Barcelona, 26 de setembre de 1934 — Preu: 30 cèntims

La campanya moralitzadora

Després del cinema sonor vindrà el cinema tapat

Triomfant en tota la línia la campanya menada als EE. UU. per la moralització del cinema, la moralització del cinema és ja un fet; més que un fet, un seguit de fets i, a més a més, una realitat. Això és el que ens escriu el nostre corresponsal especial — especialíssim perquè té moltes especialitats — a Hollywood, la carta del qual no reproduïm perquè no dóna prous dades. No obstant, en copiarem alguns fragments ben significatius, completats després amb informacions que tenim nosaltres de segona mà. Així es fa periodisme!

«He començat la meva enquesta —ens diu el nostre corresponsal— per la Metro Goldwyn Mayer, a causa de la facilitat de comunicacions que ofereix per anar-hi, simplement agafant el Metro. Don Goldwyn Mayer ens ha rebut amb una amabilitat tota particular i s'ha mostrat disposat a contestar les nostres preguntes.

Amablement també, li hem contestat que les preguntes no eren nostres, sinó d'ell; ens ha donat les gràcies i ens hem acomiadat. Les visites a Mr. Paramount, a Don First National, a Don Warner Bros, a la Srta. Columbia i als altres han estat igualment agradables. Tots ens han rebut molt bé i ens han obsequiat amb un cigar i amb la promesa de donar-nos l'anunci sense necessitat de coac-

(*Segueix a la pàgina* 5.)

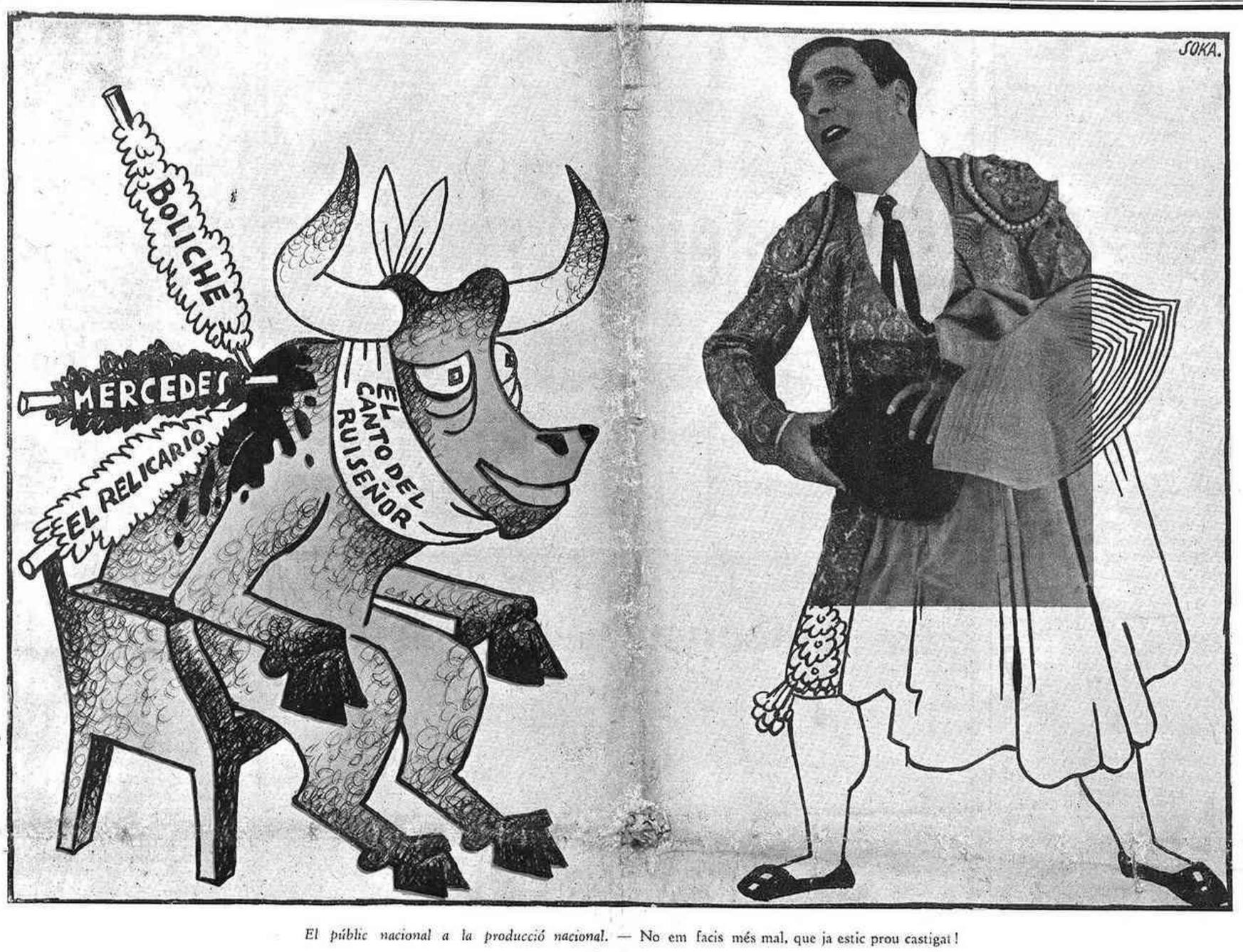

El públic nacional a la producció nacional. — No em facis més mal, que ja estic prou castigat!

Com no es fa la producció nacional

(es a dir, com es fa)

La marxa vertiginosa amb què avança la producció nacional, els èxits rotunds que d'un temps a aquesta part s'encavalquen els uns als altres, l'abundància de films que s'aboquen al mercat, tots els uns més bons que els altres, fa que nosaltres, naturalment prudents, llancem el crit d'alerta.

No és de mal averany, ens veiem irresistiblement impulsats a preguntar, una plètora semblant? La salut, quan és massa radiant, sol acabar amb grans o bé amb un atac de feridura. No acabará així la nostra producció?

Caldria, primer, dosificar una mica l'afluència de capitals que es precipiten contra els nostres productors; caldria que els tècnics abandonessin una mica la seva passió per l'estudi i es prenguessin una mica de lleure ben guanyat; seria precís que els directors fossin triats entre persones no tan meticuloses i que els escriptors es preocupessin una mica menys d'escriure. Pel que fa als actors, una mica menys de naturalitat els donaria una mica més de distinció.

Hi ha, després, el sonor, excessivament perfecte, ja que encara se senten algunes de les paraules que han escrit els autors i pronuncien, ho sembla, els actors.

I és que, potser, el cinema nacional es fa una mica massa de bona fe. Això ja ho saben els nos-

(*Segueix a la pàgina* 4.)

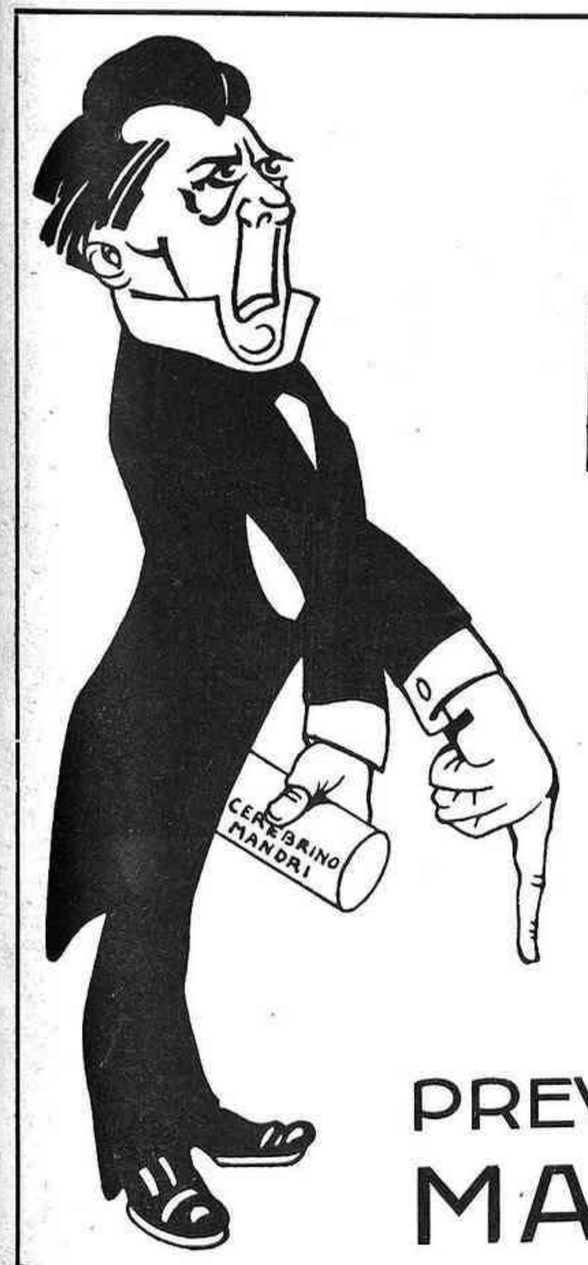

EL DOLOR NO FA CAP ESTRALL ALS QUI PER SAVIA PRECAUCIÓ TENEN A CASA

UN FLASCÓ DE

CEREBRINO MANDRI

Veritable específic del dolor nerviós o reumàtic, que desapareix per rebel que sigui. GUAREIX EL MAL de cap, neuràlgies (facials, intercostals, de ronyons, ciàtica) i les molèsties periòdiques pròpies de la dona.

PREVENTIU I CURATIU DE LA GRIP

MAI NO PERJUDICA

TONIC MANDRI

PER A CONVALESCENTS, NEURASTENICS, ANEMICS I DEBILITATS

ESPECIALITAT NACIONAL

QUE REUNEIX LES GARANTIES MAXIMES

Preparat per Francesc Mandri, Metge i Químic-Farmacèutic al seu laboratori, Carrer de Provença - BARCELONA

(c) Ministerio de Cultura 2006

L'enèrgica nota de Lliga Catalana

Havent publicat tots els diaris una versió confosa de la darrera nota oficial de Lliga Catalana, el senyor Duran i Ventosa, ens ha demanat com un favor personal que tinguéssim l'amabilitat de publicar el text íntegre, l'únic autoritzat d'aquest important document polític:

Es el següent:

«Reunit el Consell de Govern de Lliga Catalana, prengué l'acord de demanar als Diputats del Partit que es reintegrin al Parlament Català en reprendre aquest les seves tasques.

El Consell de Govern de Lliga Catalana reconeix i declara que no ha desaparegut cap dels motius que aconsellaren la retirada de l'esmentat Parlament, i que té nulla o escassíssima confiança en l'eficàcia que, per al millorament de la tasca legislativa, pugui tenir l'actuació parlamentària dels seus diputats.

Precisament per això, perquè no ha desaparegut cap de les causes que motivaren la nostra retirada i perquè estem convençuts que no hi farem res de bo, tornem al Parlament Català. Els nostres entusiastes són pregats d'admirar tot el seny i la finor política que comporta aquesta decisió.

Als que us preguntin per què tornen al Parlament els nostres diputats, respongueu-los, alta la veu i serena la mirada: Hi tornen perquè se n'havien retirat.

També deliberà extensament el Consell de Govern de Lliga Catalana sobre l'actitud a adoptar davant la política general espanyola. En vista de que la Ceda prefereix que sigui Anguera de Sojo el que faci a Catalunya aquella tasca de traició que, posada a les nostres mans, hauria estat un guasardó més als acreditats trenta anys de catalanisme i d'honrada administració, el Consell de Lliga Catalana acorda que sempre hem estat catalanistes i que ara més que mai. I si tant ens amoïnen, ens retirarem de les Corts de la República i no hi tornarem fins que no hagin variat les circumstàncies que aconsellarien la nostra retirada.

Per precisar tots aquests importants punts de vista, el senyor Cambó amenaça el senyor Gil Robles amb donar una conferència, divendres vinent, al Palau de la Música i de la Lliga Catalana. Si d'aquí a divendres el cap de la Ceda persisteix en considerar menys catalanista el senyor Anguera de Sojo que el senyor Cambó, el líder de la Lliga parlarà molt clar i d fins a quin punt és repugnant l'actitud d'aquestes dretes espanyoles, que han preferit aliar-se amb els lerrouxistes que no pas amb els que proclamaren, proclamen i proclamaran que la bandera catalana ha de voleiar ben alta, ben dreta i ben sola fins a nova ordre.

Pel Comitè Polític de la Lliga,
El Comitè Polític de la Lliga

Homes!.... Recordeu que
EL ALTAR DE LA MODA
és la parada de les més refulgents belleses del cinema

De R. Darling. — Bona!, míster.

Cove, no. — Cove, sí. Per haver-lo afanat.

Josep B. — Gràcies per la felicitació.

J. A. — Bon cop de llaç.

J. Granell. — Massa vist.

Un be del remat. — Amén.

Peli-kà. — Massa tètric.

Undergrund. — S'assembla massa al pseudònim. Peca de subterrani.

amb el cor a la mà

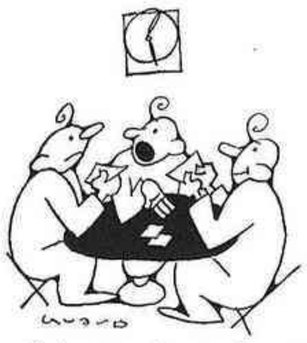

—Però, per què surts de carta falsa?

—Si, falsa... falsa... Ara totes seran falses!

* * *

MES NOBLESA BATURRA

Aquest preciós *Centro Obrero Aragonés*, del carrer Baix de Sant Pere, 55, segueix essent un focus de catalanisme (?).

Els dies de festa aquest Centre té per costum posar la bandera republicana-radical i la bandera de les quatre barres.

L'11 de setembre, però, varen oblidar-se de posar la bandera catalana, i la radical, sola, onejava al balcó.

Uns joves catalanistes, en adonar-se de l'oblit aragonès, varen pujar al Centre a revifar-los la memòria.

Foren atesos de seguida. De seguida... que acabaren la discussió que es va armar.

Les quatre barres onejaven finalment al carrer, quan un dels socis (el senyor Gasión, empleat al Banc d'Espanya), resumí la *nobleza baturra* de l'entitat amb aquestes paraules:

—Es una vergüenza para nosotros tener que poner este trapo indecente!

El pobre infeliç, cegat pel seu afecte a Catalunya, havia oblidat que el drap barrat és també l'ensenya d'Aragó!

CLAVERIANES

Diumenge va fer vuit dies que l'Associació Euterpense dels Cors d'en Clavé va tenir la bona pensada de donar el títol de soci honorari a l'acreditat tenor segon senyor Manuel Lasarte, propietari d'*El Diluvio* i del senyor Sanjuan.

Els euterpenses escriuen igual com canten. Veieu, si no, com està redactat el pergamí que, segons *El Diluvio* del dia 18, fou lliurat a l'amo:

«En la ciutat de Barcelona i a les once hores del dia i mes de la data es reuní el Consell directiu de l'Associació Euterpense dels Cors d'En Clavé, sota la presidencia del ciutadà en Bernet Cardomí i amb assistència del Consell en plè.

Entra'ls acors pressos i figura el següent: a prec de la presidencia s'acordà qu'en vista dels treballs publicats pel periòdic EL DILUVIO en ver a la nostra Associació, anomenà Soci Honorari de la mateixa al venamerit ciutadà En Manuel de Lasarte Arán, propietari del sosdit periòdic.

I per que aixís consti, signem y segellen la present acta en Barcelona a 16 de setembre de l'any 1934. El president, Benet Cardomí. — *El secretari,* Joan Muñoz.»

Realment, el *venamerit* ciutadà es mereixía això i molt més.

HAMLET, RADICAL

Renovación de dissabte, parlant de l'homenatge a Miquel Badia que es va celebrar l'endemà, escrivia:

¿Se celebrará mañana la manifestación de protesta contra el Gobierno de Cataluña? Como Hamlet, podríamos exclamar: «Esta es la cuestión».

El representant de Shakespeare a Barcelona, senyor Salvador Vilaregut, farà la consegüent reclamació de danys i perjudicis.

Demà, dijous tarda
INAUGURACIO
del Saló de les màximes perfeccions
ASTORIA
PARIS, 191-199
amb l'estrena de la superproducció C. I. F. E. S. A.
La comedia de la vida
John Barrymore — Carole Lombard
Howard Hawks
(Director)
APARELL Western-Electric
PROJECTORS Ernemanny

La cançoneta de les armes

Un revòlver, una browning,
quantes armes teniu vós?
Vós teniu les meves armes
i les armes de tots dos.

Vós teniu a casa vostra
un copiós arsenal
de fusells, bombes, metralla
i altres coses de fer mal,

pistoles metralladores
i d'aquelles que no ho són
i hi guardeu, de dinamita,
per esbotzar tot el món.

Jo ho sé prou de bona tinta,
que hi ha qui em sap informar
i del que es tracta és fer mèrits
per al senyor Salazar.

Si n'hem de trobar, ni dir-ho!
no hem de quedar malament;
el Govern és el que mana
i el que hem de tenir content.

Si d'allà on no n'hi ha no en raja,
d'on n'hi ha bé en rajarà;
si n'hi havia quatre gotes,
en doll es convertirà.

Dos per dos diu que en fan quatre
deu per deu ja en feien cent;
no heu vist mai com les comparses
imiten un regiment?

Si són dotze, en deu vegades
sembla que siguin cent vint
el seu pas per l'escenari,
incansables, repetint.

Són els feroci romani,
són els herois i els valents;
llur exemple, no seria
aplicable als armaments?

Ai, pobre Casa del Pueblo!
el que et trobarem veuràs;
et trobarem tantes coses
que te n'esgarrifaràs.

Va durar una setmana
el registre que es va fer;
quan plegava una brigada
hi entrava un brigadier.

I allò ja no era una casa,
era un cas únic i sol;
era... era la famosa
bóta de Sant Ferriol.

Pistoles destrals, cuirasses,
canons i bombes de mà,
quatre globus dirigibles,
pólvora fina i en gra,

obusos, rifles i sabres,
un avió desmuntat,
sifons, gasoses, cadires
i un timbal mig esbotzat.

I vés tirant i embolica,
embolica que fa fort;
senyor Salazar Alonso,
vostè és un home de sort.

Entre això i aquests ferotges
complots que ens va descobrint,
la seva glòria illumina
tot el nostre segle vint.

Un revòlver, una browning,
quantes armes teniu vós?
Vós teniu les meves armes
i les armes de tots dos.

Restaurant Casa Juan
Estiuejants: La millor paella
Especialitat en plats típics regionals
Servei a la carta :: Coberts
Telèfons: 11692 - 15759
RAMBLA DE SANTA MÒNICA, 21 i 23

Amb ocasió de celebrar el seu cinquantenari de comerciant barceloní, BASTIDA, Passeig de Gràcia, 18, liquida totes les seves existències, que passen d'un milió de pessetes, a preus de veritable ocasió.

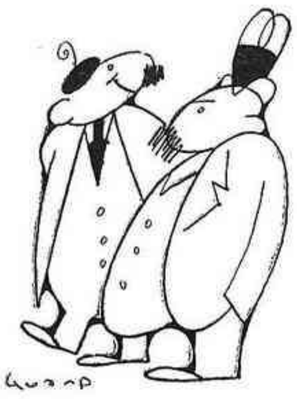

—Vigila, que no sé si aquesta cama del mig és teva o meva.

* * *

DETECTIVESQUES

Alguns diaris han dit que el policia Oliva, aquell que vivia en la mateixa pensió on fou detingut Paul Laborie, havia anat a allotjar-se a la casa per vigilar més de la vora els passos del suposat assassí d'Oscar Dufrenne.

Si això fos veritat, caldria reconèixer que el policia Oliva és un vident i que ja seguia la pista de Laborie des d'abans de la mort de l'empresari del Palace.

...Perquè ja fa un any i mig que el policia Oliva viu a la pensió Sabina.

«ON PARLE FRANÇAIS»

Des de París, la policia francesa telefonà a la Delegació de Policia de l'Estat a Catalunya, per conèixer detalls de la detenció de Paul Laborie.

Però no pogueren saber res. A les oficines del carrer Ample no hi havia cap funcionari que entengués el francès.

En vista d'això, la policia parisenca telefonà a la Comissaria d'Ordre Públic.

Allà sabien el francès, però en canvi no coneixien cap detall de la detenció de Laborie.

L'HOME DE VIELLA

Un redactor de *La Publicitat* anà a Lleida per parlar amb el francès que es va presentar a la Guàrdia civil de Viella i es declarà autor de la mort del magistrat Prince.

Com sigui que el periodista volgués demostrar al pretés assassí que les seves declaracions mancaven de base, aquest digué:

—Perdoni, però tant se me'n dóna que em cregui com no. A més, fixi's que no sóc pas jo el que he vingut a interrogar-lo...

MODERACIO!

A la ciutat francesa de Tolosa, s'edita una revista amb dos títols: l'un *Toulouse Taurin* i està escrit en castellà i en francès i no parla gairebé de res més que de les curses de braus i porta títols tan bons com aquests: *Pour devenir un bon aficionado*; *Toulouse aura-t-il sa Miss Aficionado?*

L'altre títol del diari és doble: *España en Toulouse* i *España a Tolosa*. En el número corresponent a aquest mes, solament hi ha literatura (?) en català i a la secció d'*ecos locals*, figura un apartat que diu: *Correspondència*, on hi consten les respostes següents:

E. D. — *Publiquem el seu article; com ja veureu hem modificat algunes lletres al català modern. Mercès.*

Lolita. — *El vers està molt ben escrit literalment, però dispensi, senyoreta, vostè no té regla.*

Tanmateix aquests catalans de Tolosa ho fan una mica massa fort!

EL NOM I LA COSA

Després de l'acudit del senyor Emperador, batejant un fill seu amb els noms dels gloriosos sants Carles i Quint, a l'*alimón*, el qual, amb aquesta troballa, passà a dir-se Carles Quint Emperador Garcia, es feia fins ara difícil trobar una combinació que pogués comparar-se-li.

Calia recórrer al suculent Ramon Serrano, per trobar alguna cosa que se li assemblés.

No sabem si per donar variació a aquests notables exemplars de la nomenclatura humana, en una relació d'opositor a un càrrec de la Generalitat figurava aquesta perla:

Juli Canta i Batlle

Francament. Trobem que la combinació no és gaire adient per a un funcionari de Justícia.

MAQUIAVELISMES

Amb motiu dels conflictes que tenia plantejats amb els seus rabassaires, el senyor Vidal i Ribas va visitar l'altre dimecres al Conseller de Governació. El senyor Vidal volia no gens menys que hom posés a la seva disposició una camioneta, amb guàrdies d'Assalt i tot, i que aquests treiessin una mica la pols als irritats rabassaires.

Ara que el Dr. Dencàs va diferir lleugerament d'aquest parer i es limità a enviar al poble del conflicte, que era Castellví de la Marca, a dos funcionaris del Departament.

En arribar davant dels rabassaires, el senyor Vidal vinga tractar familiarment els funcionaris per tal de fer denteta als rabassaires i donar-los a entendre que tenien el plet perdut. També va convidar a dinar a casa seva als funcionaris, i com que no acceptaren, el senyor Vidal se n'anà a dinar a l'única fonda del poble, pensant que fatalment els altres tindrien d'anar a raure-hi.

Qüestió de detall! Els funcionaris, per no despertar suspicàcies, preferiren anar a dinar a Vilafranca i deixar plantat al senyor Vidal, que encara a hores d'ara els espera.

SALO DE LES CENT MIL CORBATES

Camises sempre les darreres novetats
Gust, Qualitat, Elegància, Camiseria ultramoderna
Secció Sastreria: Assortit Màxim, Confecció intaxable, Folros insuperables, Preus per a tots. Sempre DANIEL'S
Rambla Catalunya, 13-Telèfon 20053

L'Atracció de Forasters editarà un opuscle especial, de propaganda, de Barcelona.

• • •

Es titularà *Guía de Barcelona para asesinos.*

• • •

El senyor Salazar Alonso ha trobat armes en un local de la *Puerta del Sol.*

• • •

Després de certes averiguacions ha resultat que aquest local era el del Ministeri de Governació.

• • •

A la Ciutat Universitària de Madrid ja s'ha inaugurat el curs.

• • •

I el curs... dels aconteixements va seguint.

• • •

La situació del port de Barcelona és molt greu.

• • •

Diumenge passat el van travessar de part a part.

• • •

Hi ha una cosa única amb la qual no es pot fer contraban: els mitjons Molfort's.

• • •

La senyora Lliga Gil de Oriol està passant un lleuger refredat.

• • •

Els diaris aviat ja no podran parlar de la futura rrrrrrrevolució.

• • •

Perquè hauran acabat les erres.

• • •

Hi ha una bomba que ha escapat a tots els registres.

• • •

Es la bomba del Turín.

VOLEU ÉSSER RICS?
Compreu el vostre vestit o abric a can
BASTIDA
Passeig de Gràcia, 18
US REGALARA UN DECIM DE LA LOTERIA, DE CASA MARIA ILLA

(c) Ministerio de Cultura 2006

La troballa d'armes

Madrid, 23. — Continua la troballa d'armes a la Casa del Poble. Hi ha armes que ja han estat trobades tres vegades en l'espai de dos dies.

El ministre de la Governació està molt satisfet perquè tothom li presenta armes.

• • •

Madrid, 24. — En els nombrosos registres que s'han celebrat avui a la Casa del Poble no ha estat trobada cap arma. Aquest fet insòlit ha produït enorme sorpresa en els medis governamentals. Persones ben assabentades ens asseguren que això pot interpretar-se com un símptoma de que els socialistes van a fer la revolució d'un moment a l'altre.

Hi ha també algú que ha aventurat l'hipòtesi de que potser no es trobaren més armes a la Casa del Poble perquè ja les havien trobat totes. Val a dir que aquesta innoble suggerència l'ha feta un republicanot afecte a la política escandalosa del bienni que deshonrà Espanya i les seves essències.

• • •

Madrid, 25. — La policia, incansable en la seva recerca d'armes, ha practicat avui un registre en el domicili del senyor Nicet Alcalà-Zamora.

Sembla que aquest senyor havia estat director del Comitè Revolucionari que actuà ara fa quatre anys.

Quadro d'honor

dels Excms. Magistrats que compten amb la confiança del Govern Samper i amb la cordial adhesió de tots els Magistrats d'Espanya:

Enrique Iturriaga Arribano
Mariano González Andía
Jovino Fernández Peña
Leoncio Villacostín Cabezas
Enrique Cerezo Cardona
Agustín Altés Pallás

EL BE NEGRE no tindrà més remei que publicar aquest quadro cada setmana, mentre aquests digníssims Magistrats tinguin per residència l'hospitalària ciutat de Barcelona.

L'estat d'alarma

Madrid, 23. — Per tal de tranquillitzar el país, el ministre de la Governació, senyor Salazar Alonso, ha declarat l'estat d'alarma.

El ministre ha tingut interès en fer constar que no valia la pena que ningú s'alarmés, perquè la normalitat era absoluta a tot Espanya. Precisament per això ha declarat l'estat d'alarma.

Els grans pecadors van a Viella a confessar llurs culpes

La Guàrdia civil no pot donar l'abast

Viella, 23. — Avui s'ha presentat a la Guàrdia civil d'aquesta població un home correctament abillat, que ha dit anomenar-se J. Llimàs-Raurell, natural de Barcelona. S'ha declarat autor de la redacció del primer projecte de l'Estatut de Catalunya.

Ha dit que com que influents polítics havien mancat a la paraula que li donaren de nomenar-lo director de l'Escola Catalana d'Art Dramàtic, ell es volia venjar i que es lliurava a les autoritats.

Sembla que es tracta d'un soci del Pen Club.

Viella, 24. — Aquesta tarda, a entrada de fosc, s'ha lliurat a la Guàrdia civil un valencià, de nom Ricard Samper, que s'ha declarat autor de la fórmula d'arranjament del conflicte creat per la Llei de contractes de conreu.

Convenientment amanillat, demà serà traslladat a Lleida i posat a disposició del Comissari d'Ordre Públic.

Sembla que es tracta d'un pertorbat.

Viella, 25. — Seguint el rigorós torn establert per aquests casos, avui al migdia s'ha presentat a la Guàrdia civil un home miserablement abillat, que ha dit anomenar-se A. Esclasans. Hàbilment interrogat, s'ha declarat autor del *Sistema*. Ha afegit que les privacions de totes menes que venia sofrint l'havien decidit a posar-se en mans de la Justícia. Ha declarat, també, que feia quatre dies que no menjava.

El tinent de la Guàrdia civil ha aconsellat que ingressés al Partit Radical.

Viella, 26. — En les oficines que s'acaben d'inaugurar a la caserna de la Guàrdia civil, oficines especialitzades per a rebre autodelacions, s'han presentat avui diverses persones. Entre aquestes, destacarem els noms dels senyors Vallès i Pujals, que s'ha declarat autor de «L'elogi de Catalunya»; Lluís Calvo, autor d'una sarsuela; Anguera de Sojo, autor de la defensa del procés de Garraf; Francesc Cambó, autor de l'emissió dels suros; Màrius Aguilar, autor de «La Marsellesa»; Pich i Pon, autor de Sant Josep Oriol; Tisner, autor d'un xisto; Bertran i Musitu, autor de Bertran i Güell; Lluís Capdevila, autor de «Cançó d'amor i de guerra»; Paco Madrid, autor de l'adveniment de la República; Alexandre Lerroux, autor del Milianu Iglesias; Manuel Brunet, autor de l'afusellament d'un cadàver; Ventosa i Calvell, autor de la «Marcha Real»; etc., etc.

Aquesta nombrosa peregrinació de pecadors ha deixat molt sorpresos els habitants de Viella. Un humorista local ha dit que ja feia bé aquella Viella que no volia morir mai.

Si l'elegància ha estat en altres temps privilegi sols dels favorescuts per la fortuna, enguany BASTIDA, Passeig de Gràcia, 18, ha creat una fórmula que la fa accessible a totes les classes socials.

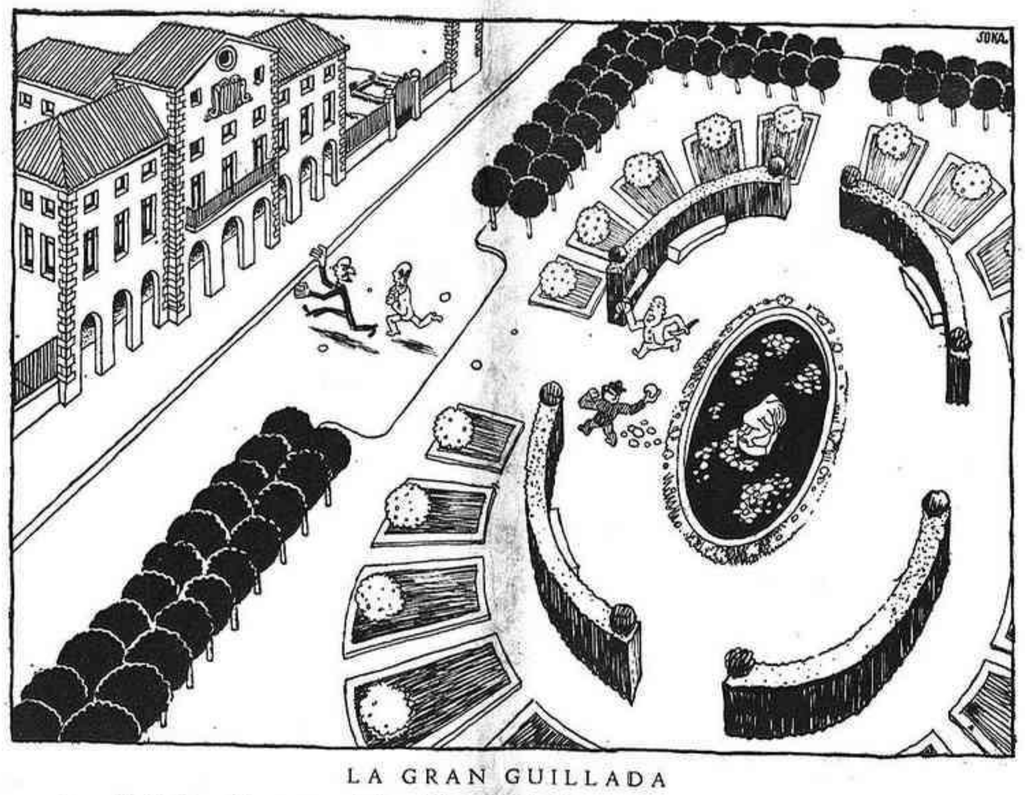

LA GRAN GUILLADA

Ventosa. — *Com ens empaiten Gil Robles i l'Anguera!*
Cambó. — *Refugiem-nos aquí, a veure si hi estarem més segurs...*

La conferència del Sr. Cambó

al Palau de la Música i de la Lliga Catalana

EL SENYOR CAMBO DONANT LA SEVA CONFERENCIA

Amb el sorollós èxit amb què estava anunciat i descomptat a cinc dies vista, el senyor Cambó, «el cabdill de la veu insuperable», com amb tant d'encert escrivia diumenge l'editorialista de *La Veu*, va donar divendres que ve, al Palau de la Música Catalana, la seva conferència sobre «La posició de Lliga Catalana dintre la política de Catalunya i la política general espanyola».

Ja des de molt abans de dos quarts de set de la tarda, en que s'havien d'obrir les portes del Palau, el públic s'apretava en llarga cua, que remenava de contenta de pensar que anava a sentir aquella veu, més insuperable encara que la de Catalunya i del Vespre reunides. Els comentaris sobre el que diria el líder eren apassionadíssims, però tothom estava conforme en una cosa, en acatar les seves paraules, ja que els que no les volien acatar no hi havien anat.

Moltes eren les persones que no havien pogut obtenir localitats; però el cos de revenedors, organitzat per la Secció de Propaganda Oral, suplia aquesta deficiència i fins aconseguiren collocar alguns *suros*. En mig de l'aglomeració va haver-hi alguns desmais, organitzats aquests per la Secció Femenina.

En tocar dos quarts de set i cinc minuts, les portes s'obriren i la multitud es precipità: llotges, butaques, primer pis, segon pis i passadissos quedaren plens en un moment, i la gent que anava entrant, empenyent empenyent, envaí l'escenari. No s'havia vist mai un èxit semblant.

El senyor Abadal anava dient:

—Mare de Déu! L'havíeu d'haver donada a la Monumental.

—Que us penseu que haig de cantar «Marina»?—li contestà el senyor Cambó secament.

Com que el públic anava avançant, calgué prendre un determini. Els dependents del Palau portaren una escala, tragueren la Walkiria del seu cavall i hi muntà el senyor Cambó; després foren desmuntades aquelles figures que surten tocant instruments, de la paret del fons, i en els forats s'hi entafularen, més o menys confortablement, els senyors Abadal, Duran i Ventosa, Ventosa i Calvell, Solà de Cañizares, Tries de Bes, Pellicena i altres. Els tècnics, senyors Vidal i Guardiola, Tallada i Bausili, es varen asseure al núvol de pedra, i els senyors Brunet i Teixidor i Comes s'enfilaren al Pi de les Tres Branques. La sala presentava un aspecte brillantíssim quan, entrant el mestre Millet dirigí els primers compassos de «L'Hereu Riera No el de Martorell» i els darrers de «La Mort de l'Escolà», que foren cantats a peu dret per la multitud i aplaudits unànimement (no que s'aplaudissin a ells mateixos, sinó que els uns aplaudien als altres i tots, després, al senyor Cambó).

Acabada l'ovació, el cabdill insuperable, des de dalt del seu cavall blanc, prengué la paraula. La seva veu, també insuperable, fou escoltada amb atenció religiosa a través dels nombrosos altaveus que, amb la multitud, omplien la sala.

PARLA EL SENYOR CAMBO

Visiblement emocionat, encara que no se li coneixia, el cabdill insuperable de Lliga Catalana prengué la paraula.

—Amics—començà—, ja ens tornem a trobar reunits, i veig amb satisfacció que, malgrat tot el que ha passat, encara hi som tots. (Ovació, crits de sí i visques a Francesc Cambó.)

«Avui us he reunit altre cop per parlar-vos novament de la posició de Lliga Catalana dintre la Política de Catalunya i la política general espanyola, com tots vosaltres haureu llegit en els anuncis que aquests dies ha publicat *La Veu*. La posició de Lliga Catalana és la mateixa de sempre. Fa trenta anys de catalanisme i honrada administració que la posició de la Lliga no ha canviat un milímetre de la trajectòria que s'havia marcat en els seus Estatuts. Però, és que no ha canviat res? Han canviat les circumstàncies. Han canviat els altres, i Lliga Catalana, per no canviar, s'ha vist obligada a canviar fins els Estatuts. Es així com, sense canviar, ho hem estat tot: indiferents, monàrquics, primorriveristes, antidictatorials, aznaristes i republicans. Sempre, però, hem estat autonomistes i, quan ha convingut, antiautonomistes. I fins i tot, hem estat alguns cops ministres. Ja ho volia dir Prat de la Riba, que essent catalanista hom podia ésser-ho tot. Ell, però, ho deia d'una manera que no s'entenia prou bé. Nosaltres, en canvi, ho hem portat a la pràctica, i avui Catalunya, en aquests instants dolorosos, com deia molt bé l'editorial de *La Veu* de diumenge, que era feta meva, compta amb *«un instrument de govern tan apte, tan provat, tan efectiu com Lliga Catalana, avui més forta que mai. Més forta que mai perquè la seva doctrina i la seva conducta, els seus homes i els seus procediments, han passat per tots els contrastos imaginables, en l'experiència d'un terç de segle, i els han superat»*.

«Ara, precisament, acaba de passar un altre contrast, que semblava insuperable, i també l'hem superat, què carai! Quan nosaltres anàvem a proposar el nostre ajut a la CEDA des de casa nostra, només a canvi d'una cartera, la CEDA, amb l'ajut de traïdors fills de terra catalana el rebutja i pretén invadir la nostra dolça Catalunya. (El públic, a peu dret, entona «L'Emigrant.) Sigueu breus, sigueu breus. (Es fa el silenci.) Pretén invadir la nostra Catalunya i fer-ne una dependència d'un partit centralista i foraster! Què hem de contestar nosaltres a una semblant provocació? (Crits de No!) Vosaltres ho heu dit. No! No, a menys que no ens donguin participació en el Govern. (Ovació que no deixa sentir el final del període.) Per això nosaltres ens afermem més i més en les nostres posicions. El nostre catalanisme insubornable ens fa girar els ulls a les institucions de casa nostra. Tornarem al Parlament. Però no pas perquè les circumstàncies hagin canviat; no pas perquè el partit governant a Catalunya hagi esmenat el seu intolerable abús de poder que ens en féu retirar avergonyits i indignats, sinó perquè l'acció anticatalana i demagògica dels governants de la Generalitat tingui, almenys, la sanció de l'opinió pública de casa nostra quan veiem que a fora no ens fan cap cas.

«I, per què no ens fan cas? Perquè diuen que en Ventosa (ovació) parlava contra la República en els seus primers temps. Però, quin es podia pensar que es consolidés? I com podia parlar-ne bé un ministre del darrer Govern de la Monarquia abans d'aclimatar-se? Parlava contra la República! I ells, què en deien? Vosaltres, en canvi, sou més comprensius. En Ventosa, quan parlava contra la República per Espanya, no parlava pas tampoc a favor de l'Estatut. I vosaltres, que l'havíeu votat, no us ofenguéreu pas. I és que calia salvar la riquesa de la nostra terra abans que tot! (Gran ovació, visques als rics.)

«Per Catalunya, per la riquesa de Catalunya, nosaltres tornarem al Parlament. Al Parlament tornarem a parlar amb el nostre cor, des de *La Veu de Catalunya* seguirem parlant amb la nostra llengua clara i catalana, i des de *La Veu del Vespre* amb la nostra llengua vespertina.»

Gran ovació a peu dret, visques al cabdill insuperable, a Francesc Cambó, a don Francesc, a don Francisco, al senyor Ventosa i al senyor Pellicena. El senyor Solà de Cañizares llança un estentori crit de Visca Solà de Cañizares. Tothom s'abraça, mentre el senyor Cambó, pantejant dalt del cavall, s'eixuga el front i demana un got d'aigua.

—Ché, quin home — deia en sortir un valencià—. Has vist com s'acalorava? Al final estava chadeant.

Lliçons de coses

En una *Fulla Dominical* de la Parròquia de Sant Joan de Vilassar, hi trobem aquesta definició jurídico-religiosa:

«Matèria greu en el furt. — La gravetat del furt s'ha de prendre de la persona a qui es roba: si és pobra, de la classe mitja o rica; doncs, segons sigui la condició de dita persona, la cosa robada li produirà major o menor privació. No obstant hi ha un límit que en cap cas es pot traspassar, i que constitueix matèria greu en absolut, i que els autors opinen que és entre 40 i 60 pessetes. Tractant-se de furts de fills a pares, sol exigir-se, per a la gravetat, major quantitat que la que s'exigiria robant a una persona estranya, de la categoria de tals pares. En matèria de furt, s'ha de consultar el confessor, perquè és molt fàcil enganyar-se.»

Ho tindrem present per al dia que vulguem ingressar al Partit Radical.

Pedes! Plumes! Pells!
EL ALTAR DE LA MODA
i Plasmació magnífica de somnis de dona!

L'homenatge a Miquel Badia

Diumenge es celebrà, amb un èxit esclatant, l'homenatge a Miquel Badia, amb motiu d'haver-li demanat el Govern de la Generalitat que dimitís el càrrec de cap de serveis de la Comissaria d'Ordre Públic.

Com es pot veure, l'ocasió era que ni pintada, perquè els que el feien dimitir l'homenatgessin públicament. Així ho entengueren els senyors Companys, Gassol i Dencàs, els quals feren constar ben alt llur ferma adhesió a l'acte que es celebrava.

Fou molt remarcada l'absència del senyor Emperador, president de l'Audiència. Va ésser l'única autoritat que no hi assistí.

Atracció de forasters

Ahir, en l'exprés de França, arribaren a la nostra ciutat quaranta assassins francesos. Vénen a admirar les belleses i les comoditats de Barcelona i per veure si aquestes responen a l'activa propaganda que n'ha fet la premsa estrangera.

En una simpàtica caravana de taxis visitaren els monuments més notables de la ciutat. Quan intentaven entrar al Palau de Justícia, els guàrdies d'Assalt, a les ordres del President de l'Audiència, els reberen a garrotades. Es tractava d'una sensible equivocació, que fou ràpidament rectificada. Hom els havia pres per catalanistes.

En donar a conèixer llur veritable personalitat, se'ls donaren tota mena d'excuses i pogueren visitar l'edifici sense molèsties.

Aquest incident ha estat interpretat a Madrid com una nova i intolerable provocació dels separatistes que ocupen el govern de la Generalitat.

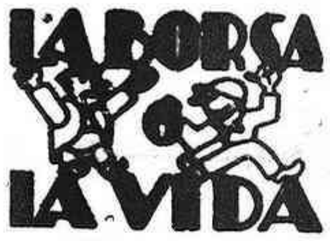

COTITZACIONS

Casa del Poble (bomba!)	32.351
A l'arma, a l'arma (Fills del Poble)	45.278
Registradora Nacional (Salazar Alonso)	50.326
Asturiana de rifles	53.474
Artilleros Echevarrieta	60.350
Lliga (ferro!)	3.30
Gil Robles (fusta!)	2.40
Anguera (plom!)	0'20

Setmana movimentada i amb desenfrenada decadència a l'alça. Inclús hi ha qui alça la camisa (Salazar Alonso).

Registradora Nacional, S. A. (Salazar Alonso), ha intervingut en la majoria de les emissions clandestines d'armament, amb èxit que ha sorprès la mateixa empresa.

Asturiana de Rifles i *Artilleros Echevarrieta* mancomunats, han fet fallida. Es tem, però, que es tracta d'una simulació en profit de l'esmentada *Registradora Nacional, Societat Anònima*.

Lliga, Gil i *Anguera*, més tronats que el suro. Que ja és dir!

—*Senyor Salazar...*
—*Ep!!*
—*Una arma!*

LLUÍS VIRÓS
SASTRE
ULTIMES NOVETATS
RAMBLA DE CANALETES, 9, 1.er
TELÈFON 20855

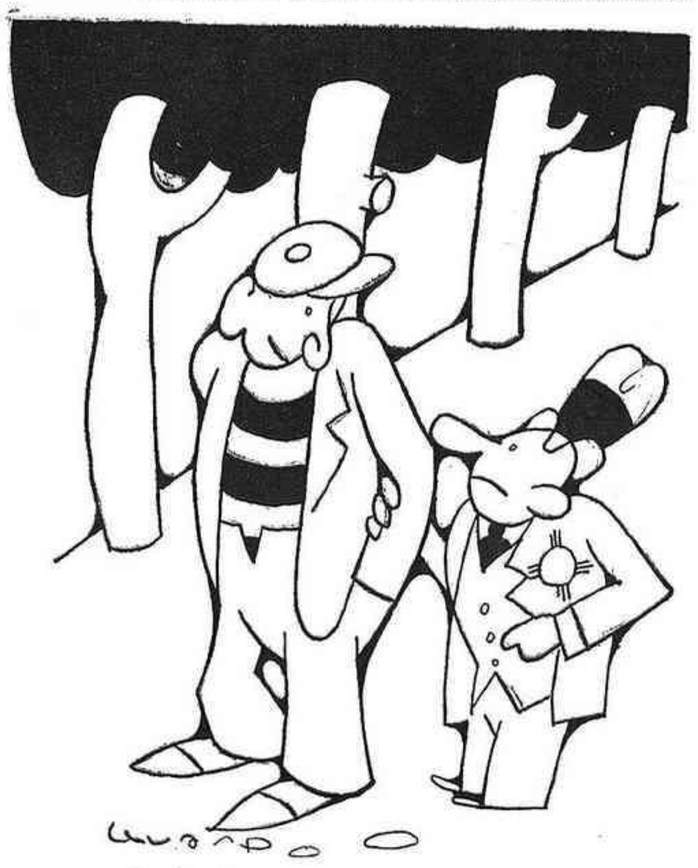

—*Sou francès?*
—*Perdoni. Jo només sóc assassí.*

(c) Ministerio de Cultura 2006

LES GRANS ESTRENES

«EL NEGRO QUE TENIA EL...»

«PECADOR A MEDIAS»

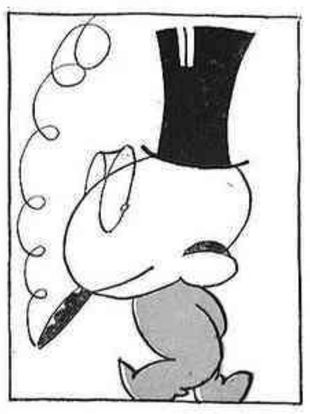
LA CHISTERA DE LA SUERTE

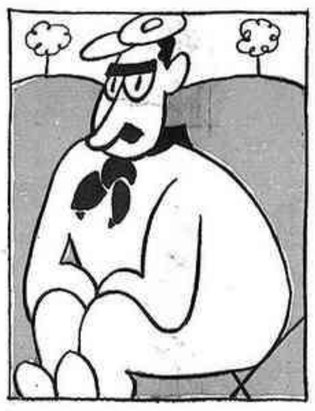
«EL NIÑO DE LAS COLES»

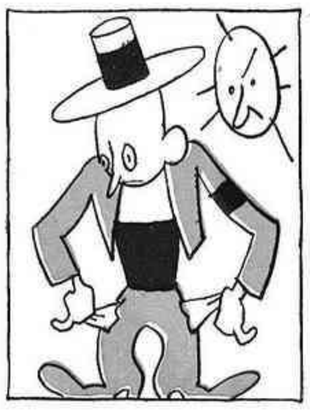
«PAGANINI»

«MI COMPAÑERO EL BEY»

«MARCHA NUPCIAL»

Com no es fa la producció nacional

(*Ve de la primera pàgina*)

tres lectors. El que no saben és com no es fa, i això és molt més important.

El cinema espanyol no es fa amb un capital previ. Es a dir, que es fa sense capital. Els productors, entre altres coses, tenen el mèrit de no ésser productors i els actors el de no ésser actors i els directors el de no ésser directors i els fotògrafs el de no ésser fotògrafs. I això és un gran mèrit, perquè tot i això, i contràriament al que es podria pensar, el públic paga l'entrada amb moneda no pas feta per aficionats, sinó per l'Estat en persona, o sigui per un professional amb títol i monopoli.

Una persona maliciosa podria creure, per exemple, que per fer un film s'agafa una obra o es crida un escriptor. Res d'això. Es millor cridar el fill de la portera que, com que la seva mare ha llegit moltes novelles de fulletó els diumenges a la tarda, ell ho porta a la massa de les sangs, i encarregar-li que, com li sembli o com pugui, escrigui un argument.

L'argument escrit, bo sempre, si no millor, es llegeix a un senyor que ha llegit un anunci d'aquells que amb un capital de cinc-cemes pessetes s'ofereix una renda vitalícia de cinc mil al mes, i se li presenta la *vedette*. El senyor, galant per naturalesa, troba que l'obra és molt bona i la *vedette* una gran artista.

Per les proximitats corre en llibertat un senyor que quan era criatura a casa seva li deien que era molt bon cameraman, i, en sentir la ferum, es precipita, i ja tenim la societat.

El director serà, naturalment, el fill de la portera, autor de l'obra, o bé el que ha tingut la idea de fer un film; mai el senyor que hi posa les pessetes, perquè està destinat a fer mutis tan aviat com s'hagin acabat, que, com diem, és aviat.

Un cop arribada aquesta feliç avinentesa, l'estrella queda lliure de compromís: es pot dedicar al més influent dels socis, o bé el seu, diem-ne cartell, pot servir per vendre participacions, reconstruir el capital i tirar el film que, essent començat, no es pot tirar endarrera, endavant.

La tècnica és la mateixa exactament que la de la venda de participacions de la rifa de Nadal: es compra un talonari, s'omple, es venen les participacions i amb els diners es compra el número, que s'ha encarregat prèviament. Si no es reuneixen prous diners, no es compra el número, i s'espera amb paciència i unció que la Divina Providència farà que aquell número no surti premiat.

LA PRODUCCIO

Generalment, però, si en el cas de la rifa la Providència es mostra esquerpa, en la producció cinematogràfica es revela propícia. Pocs o molts, van sortint els diners, i si no acaben de sortir es venen entrades per endavant a les taquilles.

Amb el capital que es va reunint, a l'inrevés de la rifa i altres negocis, ningú no fuig; però tothom es baralla. Si hi ha molts diners es procura que la presentació sigui amb tot luxe, és a dir, que si hi surt una cuina, les cassoles siguin noves de trinca; si algú ha d'anar de *smocking*, almenys porti l'armilla de frac; que les cases més miserables, siguin, si es vol, miserables, però netes i amb els mobles nous. Que si s'ha gastat una pesseta de maquillatge, es vegi a la cara del que el porta, i sobretot s'aprofiten totes les avinenteses per fer bonics viatges a bonics indrets, perquè sempre resulta més econòmic que fer escenaris de composició i, sobretot, més divertit.

Si hi ha pocs diners, es procura que en el film no s'hi conegui. Per això es fa a les fosques. Aleshores s'hi fan sortir cases senyorials, s'inventen trucs de màgia, fent que els actors canviïn de vestit quasi a la vista del públic; hi surten molts *smokings* perquè en lloguen, mentre que de vestits d'americana bons, no, i es procura que hi hagi sempre un actor còmic que digui xistos coneguts, perquè així el públic, com que ja els sap, els riu per endavant.

Ah! Tant si es tenen diners com no, és indispensable per al diàleg una bona provisió de «Sí, eh?», «Bueno», i tot allò que es diu en visita.

ELS FILMS NO REALITZATS

D'aquesta manera ha estat possible d'evitar la realització de bons films que haurien pervertit el mercat, donant-li afició a coses que ja ens vénen fetes de fora, i en canvi s'ha posat a prova el patriotisme del públic que, si li haguessin donat bons films, hauria pogut semblar simple interès per les coses bones i dignes, i ara se sap que és per la pàtria.

Entre els films no realitzats n'hi ha de molt bons, entre els quals alguns que s'han projectat — per projectar un film no és necessari haver-lo realitzat — a les pantalles dels nostres cinemes. No els citarem, però, perquè són molt pocs. Tampoc no citarem els bons films, que ni s'han projectat ni es projecten ni es pensa realitzar, perquè són massa nombrosos. El lector ja ens ho perdonarà, i no li ho agraïm per manca d'espai.

INTERESSANT!

VEGEU ELS DARRERS MODELS D'APARELLS "PHILIPS" A RADIO UNIVERSITAT - RONDA DE L'UNIVERSITAT, 1

SON L'ULTIMA MERAVELLA DE LA TECNICA, I EL SEU COST ES EXTRAORDINARIAMENT REDUIT

VENDA AL COMPTAT I A TERMINIS

Tingueu en compte que la Casa BASTIDA, Passeig de Gràcia, 18, no fia ni ven a crèdit. Quan compreu un vestit, només pagueu el vostre: per això el trobeu tan barat

CAPITOL

DEMA ESTRENA

¡QUE SEMANA!

i BARBARA STANWYCK amb GEORGE BRENT en

CARITA DE ANGEL

IMPORTANT: L'Empresa es creu en el deure d'advertir al públic que "CARITA DE ANGEL", per la cruesa i l'atreviment del seu tema és absolutament inepta per a menors i senyoretes.

El que mengen les «vedettes»

Per tal d'assabentar els lectors del BE del que mengen les *vedettes* del celluloide, hem enviat un redactor a Hollywood, que per cert ha trobat molts entrebancs. Va tenir la desgràcia d'arribar a l'hora de dinar a la Meca de l'art setè, i, naturalment, ningú el rebia, perquè les *vedettes* dinen justament a l'hora de dinar.

Malgrat tot, els nostres lectors no es quedaran sense saber el que mengen les grans figures del cinema, encara que ens ho hàgim d'inventar. Al cap i a la fi, és el que fan tots els que fan allò que diuen que fan els artistes del cinema.

Greta Garbo. — «La mujer fatal» és poc menjadora — ens ha confessat ella mateixa. Es passa el dia amb quatre floretes i alguna micona de ceba crua, segons diu per restar duració als petons dels seus films, que si no fos per això, serien tan llargs, tan llargs, que es toparien uns amb altres...

Charlot. — Es molt aficionat als cordons de sabates bullits. Quan se'ls menja, creu que són espaguettis. Es tan babau, que a força de posar-hi bona fe ha arribat a cordar-se els sabatots amb espaguettis de debò.

Marlene Dietrich. — Espera, segons ens ha dit, a llegir al BE el que menja la Greta Garbo per menjar-ho ella també. Entre tant, només pren aperitius.

John Gilbert. — El gran i petit «partenaire» de la «dona fatal», es menja les ungles.

Chevalier. — Menja cacauets davant del micròfon i fa malbé moltes pellícules que, naturalment, no arriben al mercat i que són iguals que les que donen per bones de Chevalier, però sense aquell soroll de cacauets que tenen les dolentes.

En aquestes darreres també surt Chevalier al llit i canta vestit de militar.

Janet Gaynor. — Es una apassionada de les sopes d'all.

Gary Cooper. — Es vendria la dona per un plat de llenties... gairebé com tothom.

Douglas Fairbanks. — Menja cada dia tripes a l'andalusa, vestit de torero americà i amb un barret ple de picarols.

Wallace Beery. — Menja prunes agres mullades amb aiguardent, i darrerament amb uns polsets de dinamita.

Això darrer ha estat la clau del seu darrer èxit en *Viva Villa!*

Silvia Sidney. — Menja crisantems i llavors de gira-sol. I també alguna cuixa de pollastre.

Joan Crawford. — Menja síndria i es rebrega per terra com si fos una criatura. Si la renyen diu que ella ja és prou gran per fer el que li doni la gana.

REMARQUES

Sobre el cinema

Va haver-hi un temps que la gent anava molt al cinema.

Hi anaven, sobretot, perquè l'espectacle era a les fosques. Eren molt apreciades, en aquella època, les veines de butaca i l'espectador mitjà solia distreu-re's més amb les mans que amb els ulls.

Després, hi hagueren molts matrimonis i hom posà molts pisos a les senyores. Quan el jovent i els senyors de mitja edat estigueren més tranquillitzats, hom començà a mirar la pantalla. I trobà que el cinema *també* era una cosa interessant.

Amb aquestes, havien passat deu anys llargs. Milions de metres de pellícula que ningú no s'havia mirat.

Era la bona època!

La bona època, sobretot, per haver encolomat d'un cop tota la *producción nacional*.

Ara estaríem més descansats.

• • •

La gent s'ha acostumat a opinar sobre les pellícules prescindint en absolut del criteri de la crítica cinematogràfica.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits quinielas pels asos de la pala.

L'AIGUAT

—*Com és que t'has posat tan negre?*

—*Es que el dibuixant fa els ninots amb tinta ximesa.*

DOS FILMS D'EXCLUSIVES CINAES

BAROUX RAIMU EDWIGE FEUILLERE GEDEON TRAMPA & Cª ¡VAYA TRIO!

TARTARIN DE TARASCON RAIMU ¡VAYA GRACIA!

QUE RECORDAREU UNA TEMPORADA

Es una d'aquelles constatacions que us reconcilien amb l'època.

• • •

Salvant raríssimes excepcions, el crític cinematogràfic és un senyor que fa anuncis i que escriu generalment amb les potes del davant.

• • •

I el crític independent, no existeix?

Sí; n'existeixen un o dos. Si d'això se'n pot dir existir...

El calvari del crític independent comença a casa seva mateix.

—Ximple, més que ximple! — li diu la dona —. De què et serveix tanta independència? Estàs sec, mal alimentat i vas a peu, mentre el corredor d'anuncis està gras, ben tip i va en cotxe de propietat.

—Es que jo sé escriure — diu el crític, amb veu feble.

Però la dona ja li ha girat l'esquena, amb un aire malhumorat.

Pobre crític!

I el pitjor del cas és que, moltes vegades, el crític, a més d'ésser independent, és un ase.

Un ase anticomercial.

Que també n'hi ha d'aquests...

• • •

Amb què es coneix quan una pellícula és bona?

Amb què sempre la trobareu curta.

...I amb què no és espanyola.

D. A. S. A.

Distribuidores Asociados, S. A.

BARCELONA — Rambla de Catalunya, 84

MADRID — Avinguda Pi i Margall, 17

VALENCIA, SEVILLA, BILBAO, CANARIAS

PRESENTA LA SEGÜENT LLISTA DE TÍTOLS PER A LA TEMPORADA 1934-1935

Una semana de Felicidad — Raquel Rodrigo i Tony d'Algy. — Espanyola

Patricio miró a una estrella — Antonio Vico i Roseta Lacasa — Espanyola

La Batalla — Annabella i Charles Boyer

Dick Turpin — Víctor Mc. Laglen

Chu-Chin-Chow — Ana May Wong

Siempreviva

Una alegre aventura — Magda Schneider

Por tu amor — Franco Foresta

La Ninfa Constante — Brian Aherne

El Judío Suss — Conrad Veidt

Paganini — Ivan Petrovich — Música de FRANZ LEHAR

Mademoiselle Zaza

Escuadra Adelante

Madre

El mundo sin careta

EL «DON JOAN»

ALEMANYA

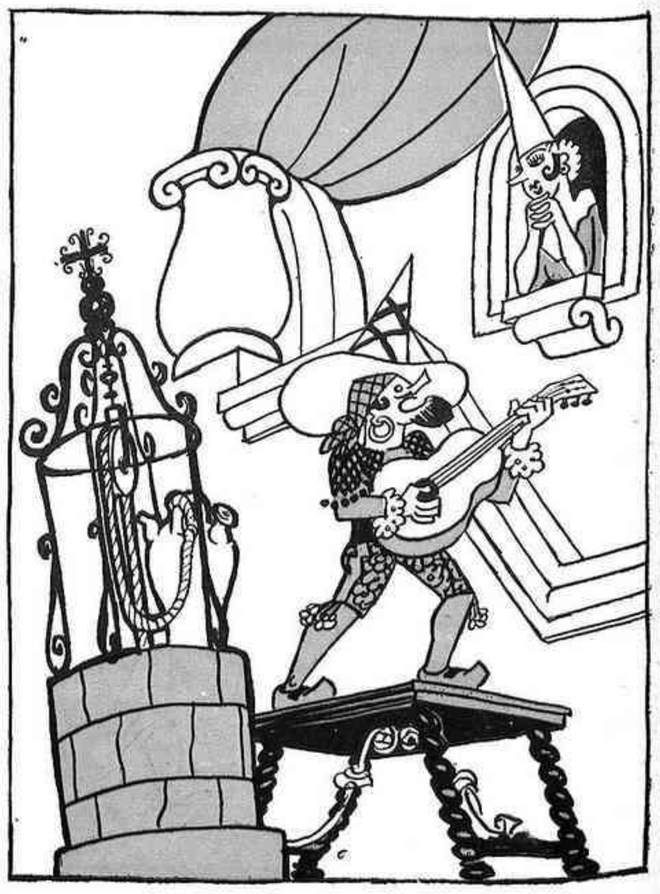
AMERICA

(c) Ministerio de Cultura 2006

DE LA TEMPORADA

YO NO QUIERO IR A LA CAMA

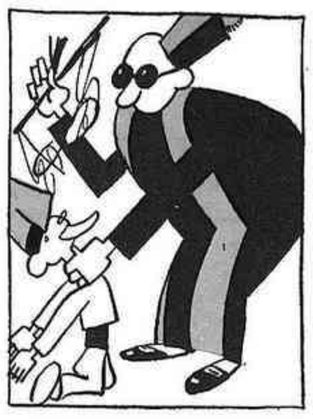

«EL FISCAL VENGADOR»

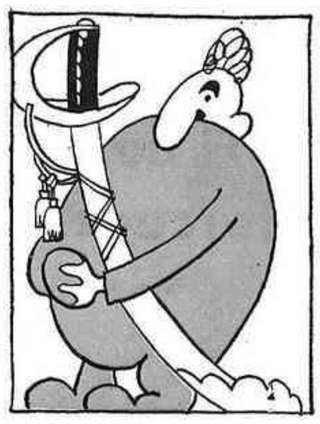

«EL DICTADOR»

«CASANOVA EL AMANTE»

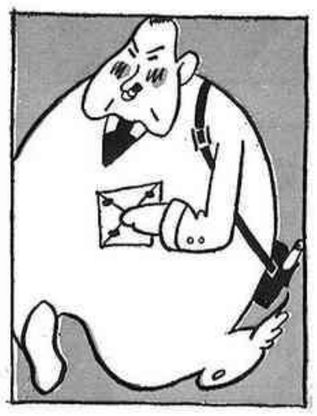

«S'AGRARIO»

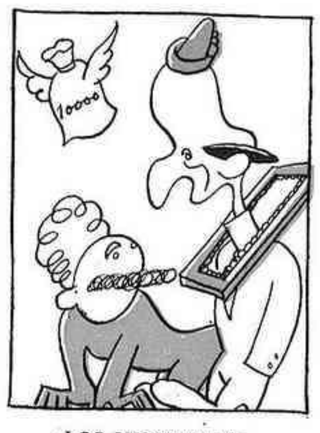

«LOS MISERABLES»

«HUYENDO DE LA QUEMA»

—I és difícil tocar el piano?
—Oh, no, gens! Només cal anar apretant les tecles negres i les blanques.

SOMETENISTES!

Proveiu-vos d'una Pistola

"STAR"

Es la màxima garantia de seguretat i eficàcia. Mai s'encasqueta. Sempre a punt. Demaneu-la al vostre armer.

Fàbrica d'Armes "STAR" de

BONIFACI ECHEVERRIA - EIBAR

Representació, Agència i Dipòsit per a la venda a l'engròs:

C. R. I. S. A., Plaça Catalunya, 21 - Dep. 404 - Tel. 18317

El públic cada dia es torna més difícil.

El públic de les sales d'estrena, s'entén. Perquè l'altre...

L'altre ho troba tot bo. Li agrada en Chevalier i en Rafael Arcos, en Charlot i en Mòjica, la Greta Garbo i la Maria Fernanda Ladrón de Guevara, en Charles Laugthon i en Jaume Borràs...

Li agraden els films doblats, els films muts, els cacaués i els anuncis d'ondulació permanent.

Li agrada, sobretot, que l'espectacle duri força.

Excellent públic!

• • •

Al públic de les sales d'estrena, en canvi, no li agrada res. Els més purs *chefs-d'oeuvre* són rebuts amb un escèptic moviment de celles.

—Sí... no està mal... però, vaja, no és res de l'altre món... — diuen els «intelligents».

I l'endemà, en la intimitat de la llar, es passen el dia escoltant en Toresky.

• • •

A propòsit:

Com és que els productors nacionals encara no han fet un film amb en Toresky per *vedette*?

Es podria titular, per exemple, *Los misterios de la radio*.

Quin èxit, Déu meu, quin èxit!

La idea és senzilla, però calia pensar-hi.

A més, nosaltres rai, que no l'aniríem a veure...

PRINCIPAL PALACE

Companyia de Revistes de Margarida Carbajal

Avui nit, i totes les nits, el GRAN ÈXIT de Silva Aramburu i mestre Padilla

LAS INVIOLABLES

Totes les tardes

LAS MUJERES DEL ZODIACO

per la super-vedette MARGARIDA CARBAJAL

Maricel - Park

El Parc d'Atraccions més important d'Europa

El més bell mirador del Mar, la Ciutat i la Muntanya

Tots els dies funcionaran totes les grans atraccions:

MUNTANYES RUSSES
WITCHING WAWES

i altres atraccions

Entrada al parc, 50 cèntims

Anada i retorn en el Funicular de Montjuïc i entrada al parc, 1 pta.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi

de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIÓ

Cortes, 414 - Telèfon 30422

Després del cinema sonor, vindrà el cinema tapat

(Ve de la primera pàgina)

cions. Un periodista cinematogràfic no podia pas aspirar a més.»

Els nostres lectors poden veure que el nostre periòdic està ben informat a través dels nostres corresponsals. Nosaltres, però, per a informar-nos, quan volem fer-ho, acudim a altres fonts i a altres recursos: les gasetilles pregades. I heus ací el que ens diuen:

«Des de l'adveniment del sonor no s'havia presentat pel cinema una ocasió més excepcionalment extraordinària per assolir el progrés inconcebible a que arribarà el setè art aquesta temporada amb l'adveniment de la moral a la pantalla.

La campanya moralitzadora, empresa a través de tot Amèrica per les cases productores i que, si convé, serà estesa a tot el món, ha donat els fruits magnífics que hom n'esperava i la futura producció se n'ha de beneficiar de tal manera que, per la temporada pròxima, esperem poder advertir als empresaris que, durant l'estiu, faran bé d'ampliar els seus locals.

Ha passat l'època del cinema mut i ha passat per sempre. La supremacia del sonor ha caducat igualment.

Però no és que el nou cinema prescindeixi del so i la paraula. De cap de les maneres. El so i la paraula són dos elements indispensables per aconseguir l'elevació moral dels públics i l'elevació material dels preus, bases incommovibles del progrés de tota indústria. Però el so passarà a segon terme, ja que un recentíssim descobriment ha permès de donar un nou caire al cinema que ha de portar-lo a totes les llars i a totes les regions del globus amb tant d'encert anomenat terraqui.

El descobriment es deu, no cal dir-ho, al magnífic moviment de les esglésies, que s'han unit per tal de rebentar el cinema, però que aquest, molt superior a totes elles, ja que és el temple del setè art i aviat ho serà del vuitè, ha convertit un moviment destructiu en un altre de constructiu, deixant les esglésies unides i el cinema més enfortit que mai.

Es gràcies al cinema, i aquesta seria la seva major glòria si no fos que estan a punt de filmar-se *Les Memòries de Rocambole*, *La Guerra de Cent Anys* i *La Prehistòria*, que, si no desapareixeran els catòlics com a catòlics, els protestants com a protestants i els jueus com a jueus, els catòlics tindran reservats departaments especials a les esglésies protestants i a les sinagogues, amb capellans agregats; els protestants podran assistir als seus cultes a les esglésies catòliques i a les sinagogues, i els jueus als que els són característics a les esglésies tant protestants com catòliques. Els nazis tindran igualment indrets reservats per dedicar-se als seus cults.

Per la seva part, el cinema ha fet el pas més gran de la seva història, ja que el cinema sonor no és res al costat del que serà el cinema tapat.

EL QUE SERA EL CINEMA TAPAT

El cinema tapat, o simplement «el tapat», de la mateixa manera que es deia «el sonor», arriba a punt per resoldre els grans problemes que ha plantejat la postguerra, o sigui l'avant guerra actual, i a més a més per resoldre l'importantíssim de les tres dimensions al cinema.

El sonor, en fer parlar la pantalla havia tret un dels avantatges més importants de l'art cinematogràfic, i era que havia suprimit pràcticament la paraula en el públic. El cinema, doncs, no sortia dels límits del llenç.

Amb el sonor es prescindia d'un element importantíssim: la collaboració del públic. Tot s'ho deien, i cridant, de vegades de quina manera, els actors.

Amb el tapat, evidentment, seguiran dient-s'ho; però el tapat, sortint de la pantalla, s'extendrà pel públic, i hom veurà una major unitat en l'espectacle.

Es en aquest sentit que està treballant activament la Western Electric per equipar els locals.

EL QUE ENS DIU LA WESTERN

Hem anat a veure—segueix la gasetilla—la senyora Electric (Donya Western), perquè ens donés una idea dels seus nous equips.

—Els nostres equips—ens ha declarat—segueixen essent elèctrics, però només circumstancialment.

—...?

—Sí; només en cas de faltes a la moral. Cada cinema anirà equipat amb un taulell semblant als dels balnearis, on es proporcionen trajos de bany als concurrents. En aquest taulell l'espectador presentarà un tíquet, que a la taquilla li haurà donat el capellà, el pastor o el rabí, segons les seves creences, que actuaran de taquilleres.

—De taquillers, voldrà dir.

—No, senyor, de taquilleres, perquè la campanya moralitzadora no es proposa de cap de les maneres destruir tots els atractius que pugui tenir el cinema, sinó simplement moralitzar-los.

—Ah!

—En aquell taulell Western hom facilitarà als cavallers calçotets de força, i a les dames cinyells de castedat i mànigues i tapa-escots, i a ambdós sexes morrions higiènico-morals. Tots aquests aparells seran elèctrics—ací està el què de la Western Electric—, però no electrocutaran més que en el cas d'una transgressió.

—Així, no es podrà castigar?

—Sí; però castigaran els aparells.

LA MORAL DEL NU INTEGRAL. CAL PROTEGIR, PERO, LA SALUT DE LES GIRLS

—Al llenç cinematogràfic — ens diu una personalitat, a la qual no hem anat a veure, però que ha tingut l'amabilitat d'enviar-nos la present gasetilla—, al llenç cinematogràfic l'adveniment del «tapat» no li llevarà cap dels atractius que tenia abans, ans al contrari, n'hi afegirà.

—Les girls, però, deuran anar vestides.

—S'equivoca—ens replica la personalitat en la seva gasetilla—. Les girls aniran més nues que mai. Hom vetllarà, però, per la moral més estricta i per la salut dels artistes, i del públic, o sigui per la salut material i espiritual en general.

Era un escàndol de veure aquelles pobres noies mig nues, suggerint involuntàriament les idees més libidinoses a un públic indefens i exposades a tots els corrents d'aire i per tant a totes les grips, bronconeumònies, refredats, reumatismes i tuberculosis. El nu integral no és indecent; però cal que la salut sigui protegida, ja que ens trobem en una època d'exaltació de la salut i de la higiene.

Es per això que les girls apareixeran completament nues, en la nuditat perfecta i innocent del Paradís Terrenal, sense pomes ni segones intencions; i per tal que no es refredin aniran cobertes amb confortables trajos interiors del Dr. Rasurel, sota els quals, repeteixo, perquè no hi hagi lloc al més petit dubte, aniran perfectament nues. I perquè no hi pugui haver reclamacions, portaran un certificat del consiliari. Les estrelles, damunt dels vestits, portaran luxosos cortinatges, i a l'estiu fundes.

LES ESCENES D'AMOR

Contra el que s'havia dit per persones mal intencionades, les escenes d'amor no seran suprimides. Seran, simplement, presentades de manera més natural i, sobretot, més moral.

L'heroi, abans de declarar-se, haurà de marxar a Europa i, quan s'hi trobi, farà la seva declaració per cable. Evidentment, tant ell com ella expressaran emocions molt més pures redactant el cable amorós i rebent-lo, que no pas amb l'immoral *toma y daca* actual.

Aquesta separació servirà, a més, per fer els casaments per poders, i quan, al cap de vint anys, es reuneixin marit i muller, es reuniran de la manera més natural i decent del món.

ELS CRIMINALS

Tampoc no han de desaparèixer els criminals; només que tots ells seuran davant del públic els remordiments de consciència que els portaran a reparar el mal fet: el lladre treballarà fins que haurà restituït; l'assassí recollirà els orfens i la vídua del mort i amb la seva abnegació els farà oblidar, i fins i tot, i això seria una idea per un gran film de Cecil B. de Mille, podria arribar, en el seu penediment, a la santedat, i aleshores, amb un miracle, ressuscitar el mort i tornar-lo als seus. Això mateix podria aconseguir-se fent que el criminal es posés a estudiar medicina i acabés per trobar un procediment per ressuscitar la seva víctima.

Les possibilitats, com es pot veure, són inesgotables. La policia, en aquesta nova modalitat, no serà repressiva, sinó convincent, i als presos se'ls deixarà anar prèvia installació d'un aparell de ràdio i uns auriculars pels quals sentiran constantment els advertiments morals d'una consciència centralitzada a la prefectura de policia.

ELS DIALEGS

Una de les coses més reprovables del cinema parlat ha estat la immoralitat dels diàlegs i les frases de doble sentit. Això ara ja està resolt i sense perjudici per ningú, gràcies als dobles. Als Estats Units, per exemple, no es projectaran més que films doblats en espanyol, mentre que a Espanya es donarà l'original anglès i es farà una campanya per la supressió de les escoles d'idiomes.

ELS ARGUMENTS

També caldrà fixar-se en els arguments. Tot és adaptable al cinema; només s'ha de veure com s'adapta per no ofendre la moral.

Es donarà una nova versió de tots els films presentats fins ara, perquè es vegi que la moral és compatible amb el realisme. Així, per exemple, *La Dama de les Camèlies* serà sempre *La Dama de les Camèlies* mentre li agradin les camèlies i es mori tuberculosa. La tuberculosi, tothom ho sap, es pot agafar de mil maneres. Per què, doncs, triar la pitjor? I, per què no portar la protagonista a un sanatori, fer-hi el *neumotòrax* i salvar-li el cos i l'esperit?

I *Manon Lescaut*. Es que ha d'ésser una qualsevol cosa? Si cerquéssim en les fonts, i els tècnics cinematogràfics ho faran, es trobaria que un capellà no podia mai escriure aquelles coses. *Lady Lou* mateixa, si regala la casa on hi ha installada la missió, per què no ha d'acabar convertint-se i regalant les seves joies a la Verge dels Desemparats de València? Hi ha molt camp per córrer en els arguments!

SUPRESSIO DEL JOC

Una altra immoralitat era la del joc. Per fortuna, però, distribuïdors i empresaris s'han unit a la campanya moralitzadora i treballen activament per la supressió del set i mig.

PRELUDI I FINAL

Finalment, cal que el públic sigui preparat per assistir a aquestes sessions de cinema reconfortant i disposat a mantenir-se pur en sortir-ne. Així, el disc que es tocava al començament, rumba, fox-trott, blues, etc., serà substituït per un altre en el qual en Toresky donarà gràcies a Déu pel pa espiritual que els espectadors aniran a ingerir, i que aquests escoltaran amb el cap cot i l'esperit recollit, i al final, en comptes d'una marxa serà un disc d'una part de rosari.

I ara sí que, amb un cinema així el dimoni ja es pot fer repicar, que no enganyarà més innocents.

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, núm. 37
Telèfon número 79681

Sessió contínua de 3 a 8 i mitja i de 10 a 12

Localitat única: seient 1 pesseta

Demà, nou i important programa

Noticiaris Reportatges Documentals "FOX"

Encara que estigui al Passeig de Gràcia, 18, BASTIDA és la sastreria i camiseria que ven més barat de Barcelona.

CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics

Exposició y venda de tota mena d'articles. Sempre veritables ocasions.

HOTEL DE VENTAS

PELAI, 8. - TELEFON 14370

SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

INTERPRETAT PER...

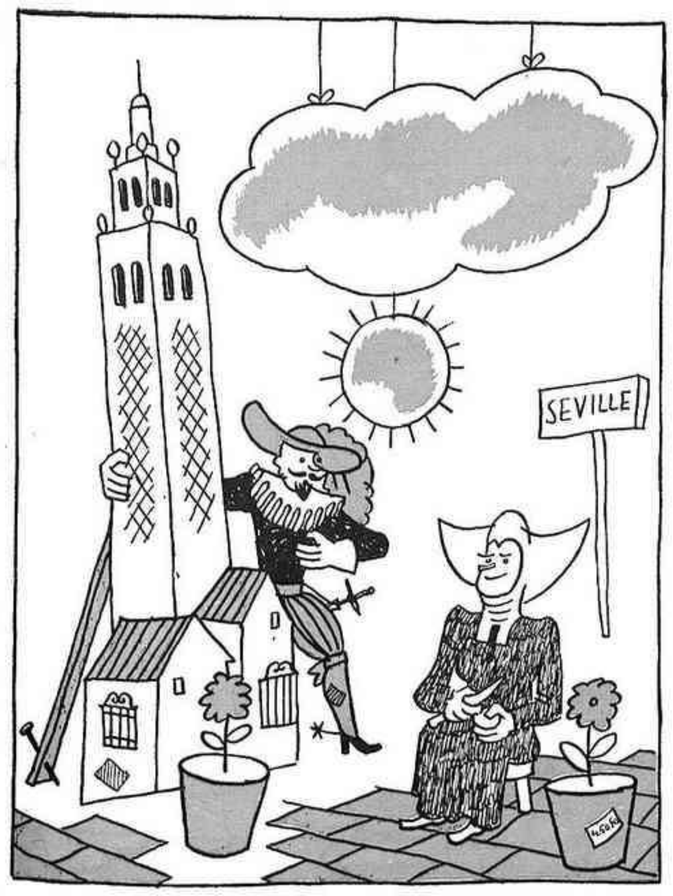

FRANÇA

ESPANYA

(c) Ministerio de Cultura 2006

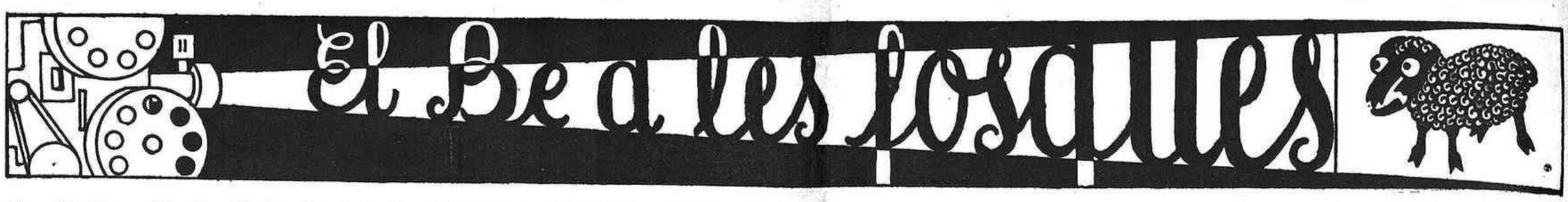

LES ESTRENES

En espanyol es titula *El Gato y el Violín*; en anglès es titula *The Cat and the Fidle*, i com que és el nom d'una opereta que surt al film i aquesta opereta és francesa, l'opereta, en els cartells que es veuen, es titula *Le Chat et le Violon*. I tots tres títols volen dir el mateix, cosa que ve a ésser un rècord de fidelitat en els títols. No explicarem l'argument de l'obra perquè és massa complicat. Tampoc no explicarem el de l'opereta, perquè no s'hi veu. Tampoc no s'hi veu cap gat ni cap violí. Però s'hi veu Ramon Novarro i s'hi sent i s'hi veu Jeannette Macdonald. Ramon Novarro, havien dit que es ficava frare. Per la manera de treballar en el film es veu que només s'ha fet seminarista. A Jeannette Macdonald, en aquest film, no se li veu més que la veu. Els que hi vagin amb males intencions, faran bé de deixar-les a la porta de l'Urquinaona.

• • •

UFA

¡ORO!

L'eterna ambició de l'humanitat

Al Catalunya, la Ufa presenta *Un cierto señor Grant*, que és un policia i Jean Murat a la vegada, i tots tres es dediquen a anar contra l'espionatge. Si expliquéssim l'argument, acabaríem tan enredats com ell mateix. Direm però que la cosa passa a Venècia i a Roma, entre altres indrets, però advertint que el director és el mateix que va fer *Emil y los Detectives*, que és un film que si no l'han vist han fet molt mal fet.

• • •

La Marcha de Rakowzy la toquen al Fantàsio. La toca una pila de vegades un esquadró de cavalleria mentre Gustav Froelich i Camila Horn es fan l'amor, renyeixen i passen una colla més d'aquelles coses que solen passar als films alemanys en els quals surten militars, que, si altra cosa no, sempre són ben fets i entretinguts.

• • •

Al Fantàsio també fan *Tienda de Loza*, que és un dibuix de Walt Disney en colors que, si no és, per exemple, uns *Nens en el Bosc* o un *Rei Neptú*, és un Walt Disney en colors, i ja n'hi ha prou.

• • •

Esteu enamorats? Us penseu que heu agafat aquesta malaltia? Aleshores aneu a veure *El Primer Amor*, on surt aquella altra parella ideal d'En Sebastià Gasch, la Janet Gaynor i en Charles Farrell. Ara, si no esteu enamorats, no sabríem pas què dir-vos-hi. Podeu anar a veure els altres que hi surten.

• • •

Albert Préjean engresca aquesta setmana, al Metropol, Hubert Prélier, i quan el té engrescat per anar al Canadà en *El Paquebot Tenacity*, vetací que Prélier s'enamora de la criada de l'hostal i Préjean la hi pren i fuig (a l'hostal hi ha també mig bar), però no cap al Canadà. El que se'n va al Canadà és Prélier, que no en tenia pas ganes. Com el títol indica, *El Paquebot Tenacity* és l'adaptació al cinema de la coneguda obra de Vildrac. Però el títol només és un subtítol, perquè el de la traducció és *Rumbo al Canadá*, encara que quan se n'hi va ja s'ha acabat el film. El film, però, no hi té cap culpa i ho demostra essent dels bons que es fan a França, encara que escurçat una mica seria millor. Però sempre hi ha un pitjor. I Julien Duvivier és el director.

Aviat, estrena a Barcelona de la més grandiosa superproducció europea

Los Miserables

de Víctor Hugo

Producció Pathé Natan, de París

Principals intèrprets

Harry Baus, Florelle, Carles Vanel, Henry Kauss, Josseline Gaël, Emile Genevois, etc.

Empresaris: Sense la inclusió de «Los Miserables», el vostre repertori de la temporada resultaria incomplet i mancaria d'atractiu

DISTRIBUIDORS.

F. Trian S. en C.

València, 234 - Tel. 72736

BARCELONA

Femina

Avui i cada dia

Una pel·lícula simpàtica amb el retorn de la "parella ideal"

EL PRIMER AMOR

JANET GAYNOR FOX CHARLES FARRELL

—Mira, Pepet, es veu que la «Júlia» ha tingut un nen...

KURSAAL

DIVENDRES, 28, INAUGURACIÓ DE LA TEMPORADA

Amb una pel·lícula que veurà vostè i tornarà a veure

El de «Mercedes»

Una nota cinematogràfica de *La Vanguardia*:

Castellví ha marchado a París. Su viaje no es sólo de placer. Pepito Castellví — que es un muchacho laborioso — ha ido a la Ciudad Luz para seguir trabajando. Como que piensa, a su regreso, iniciar el rodaje de un nuevo film y este nuevo film será de tema taurino. Hay quien cree que ha ido a París precisamente para documentarse...

La llàstima, no és que el senyor Castellví vagi a París a documentar-se sobre un film taurí. La llàstima és que no hi vagi al Pol Sud.

Sempre trigaria més a tornar...

COLISEUM
TELEFONO 18466

Maurice CHEVALIER

L'AS DE LA SIMPATIA

L'astre que sempre diverteix i mai defrauda, garantitzant-li una hora i mitja de rialla amb la més feliç de les seves comèdies

Es un film PARAMOUNT

NOTA: S'encareix la puntualitat per a veurer els insuperables complements.

EL MODO DE AMAR

MOLT BEE!

A l'Apolo s'ha inaugurat la temporada de teatre català popular. El teatre català popular és, com el lector ja haurà endevinat, el teatre d'en Poal-Aregall. Aquest any el teatre popular no és *La Gloriosa*, perquè ho era l'any passat, sinó *La Taverna dels Valents*, que és una taverna de la Barceloneta, on no hi van més que valents que no en són i homes que no són valents que s'hi tornen. També hi ha una mestressa que és molt valenta i honrada, que té un fill molt valent i honrat, fill d'un que acaba de rebre el títol d'ex-presidari, i que, naturalment, no és valent ni honrat. Hi surt, a més, una criada de la taverna, molt valenta i honrada, i un enterramorts dels que no semblen valents i ho és, i un valent que no ho és, però que al final s'hi torna. Hi surt, també, perquè la cosa passa a Les Planes, a més de la Barceloneta, i per fer-se propícia la crítica de l'*Esquella*, un mariner que no fa res i no se sap si té valor o no en té, però «se le supone».

Hi ha, després, un embriac, que és en Gimènez Sales, que fa el xisto bo quan es queixa de no haver pogut beure vi per sopar, i està que no s'aguanta. I després hi surt molta més gent, els uns més valents que els altres, però que tots van al darrera de les faldilles com uns desesperats. Diuen que Poal Aregall dubtava entre el títol que li ha posat i el de *La Taverna dels Calents*.

Però encara s'hauria pogut triar entre una pila d'altres, posant en comptes de Taverna, Caverna, i fent totes les combinacions possibles. Un bon títol seria *La Baluerna dels Dolents*.

• • •

La Taverna dels Valents és una obra copiosa. Té cinc actes i sis quadros. L'obra, però, es segueix perfectament arribant cinc minuts abans d'acabar cada acte.

• • •

Es també una obra moral. En ella s'hi fan discursos enaltint l'amor de mare, l'amor filial, l'honradesa, la cultura, el sacrifici, la caritat i tots els altres bons sentiments. La protagonista, per demostrar que es tracta d'una obra altament moral, declara: «Perquè jo puc ésser tavernera i ésser una dona honrada». La distinció fou molt apreciada pel ram.

• • •

Teatre Poliorama

Avui, Tarda i Nit, actuació del famós artista mundial

HARRY FLEMMING

Junt amb els celebres artistes

CELESTE GRIJO

SEPEP

VERA ORLOWA

14 Blues birds Radio orchestre

THE 8 DORIAN BALLET

ROSERAY ET CAPELLA

i altres atraccions

6 UNICS DIES D'ACTUACIÓ 6

Com que es tractava de teatre popular, assistí a la representació el President de la Generalitat senyor Companys, acompanyat del Conseller de Cultura senyor Gassol i del director de l'Escola d'Art Dramàtic senyor Alavedra. El senyor Companys fou molt aplaudit i aplaudí.

El senyor Poal Aregall sortí al final de nombrosos actes.

El senyor Companys i els seus acompanyants, en acabar-se el segon.

• • •

Edén Concert

Nou de la Rambla, 12

Telèfon 19623

El primer Music-hall d'Espanya

Tots els dies formidable èxit

El millor programa

Mercè Sicilia

Gran cançonetista de cants regionals

Lolita Granados

Primera ballarina

L'ànima del ball

Diamond i Aida

Parella de balls de saló i acrobàtics

La vedette internacional

Julita Reyes

La dona "chic" procedent dels millors Coliseus d'Europa

Espectacle nou a Barcelona

Presentació fastuosa

AVUI darreres actuacions de

LAURE DIANA

Suprema gran Vedette parisenca

Adéu a Barcelona

Privadament i públicament, Mercè Nicolau ha dit que la seva actuació com actriu al Poliorama es limitaria a interpretar només aquells papers que s'avinguessin amb les seves condicions artístiques o físiques.

Aquesta modèstia contribuí molt a enternir el Comitè del Teatre i algun autor que cregué d'utilitat prescindir de la senyora Nicolau en el repartiment de la seva obra.

Les promeses dels comediants són aigua en una cistella. I la senyora Nicolau, tot just possessionada de la subvenció de la Generalitat, ha volgut demostrar que, almenys tocant a aquest punt, és ben bé del gremi.

• • •

Per a ésser representada a les tardes, l'empresa ha triat una obra inèdita a mitges, del senyor Lluís Elíes. La protagonista d'aquesta obra és una noia de vint anys, la qual hauria trobat una intèrpret magnífica en qualsevol de les quatre dames joves que hi ha a la companyia del Poliorama. Però la senyora Nicolau, disposada a incomplir les seves promeses, l'ha convertit en una dona ja feta, de trenta-cinc a quaranta anys, i s'ha quedat amb el paper.

• • •

Això ha produït el natural disgust entre les alludides dames joves, les quals creuen que amb aquesta perspectiva es passaran la temporada fent ganxet al «camerino».

• • •

I l'autor? preguntareu. L'autor, gairebé inèdit, s'ha hagut de deixar *tallar de la capa*, perquè sabia que si s'oposava a aquesta creixença ràpida i insospitada de la protagonista de la seva comèdia, no hauria pogut veure el títol de la seva obra — *Madame* — als cartells del Poliorama.

• • •

I el director?

El director, bo, gràcies a Déu. El senyor Pous i Pagès té ja l'edat suficient per trobar que una dona de quaranta anys és encara una criatura...

• • •

Retallem de *La Voz* de Madrid:

—¿Ha leído usted? En Barcelona están ensayando El escándalo.

—¿Quién?

—Casimiro Ortas. Hace tiempo que tenía anunciado ese estreno.

—Sí. Puede. ¿Pero a que Casimiro no representa la obra íntegramente? Esto es, ¿a que no dice —con todo su prestigio—el chiste sobre el Estatuto?

—¡Hombre, claro!

—Pues no, señor. Las obras de teatro deben tener un solo texto. Nada de cortes ni de supresiones según las conveniencias locales. Para Muñoz Seca—véase El escándalo*—, el Estatuto de Cataluña quiere decir latrocinio, despojo... No es decente suprimir ahora todo esto a fin de que la obra tenga un suave éxito en Cataluña...*

El escándalo, s'ha representat una pila de dies al teatre Barcelona, sense que passés res.

OLYMPIA

CIRC EQÜESTRE

TOTES LES NITS I DIJOUS, DISSABTES I DIUMENGES MATINES, FORMIDABLE EXIT DE LA MILLOR COMPANYIA DE CIRC PRESENTADA FINS AVUI A BARCELONA

28 EXTRAORDINÀRIES ATRACCIONS 28

COCÓ

el lloro que canta i vocalitza admirablement

Carpi Noni et Nito

Famosos clowns parodistes musicals

THE 10 LIAZEED

Notable troupe de saltadors

BUTAQUES, 3 ptes - GENERAL, 1 pta.

A Barcelona, per si no ho sabien els nostres lectors, hi ha artistes de tota mena. Hi ha aficionats professionals i professionals aficionats. Hi ha professionals que es captenen com uns aficionats en llurs activitats artístiques, i aficionats que passen la mà per la cara als professionals.

Actualment, a la Pinacoteca, hi ha una exposició que celebra un d'aquests aficionats. Es tracta d'uns cinquanta retrats al carbó, executats per un senyor que es diu Joan Pasqual i que, segons ens diuen, és, també, un illustre farmacèutic. Aquests retrats són alguna cosa que es fa respectar de bo de bo. El senyor Pasqual encerta la semblança i el caràcter com tot un home.

Entre els retratats hem tingut el gust de saludar nombrosos amics i coneguts, alguns acompanyats de llurs respectives esposes i tot.

Aquesta exposició, de moment, obre amb bon peu la temporada de La Pinacoteca, on, alternant amb exposicions dels millors professionals, se n'hi celebren, també, d'un cap a l'altre de l'any, bastantes d'aficionats dolents—no pas pitjors, però, que els que *pullulen* per les sales de les Galeries Laietanes.

• • •

Els components del Publi-Club, i la seva germaneta, la tendra i abandonada Associació de Cartellistes, estan que treuen foc pels queixals per l'organització de propaganda de la Setmana Gastronòmica Catalana, el seu concurs de cartells i altres detalls que estan en vies d'organització o que s'han anat realitzant sense tenir en compte la seva valuosa col·laboració.

• • •

De passada, però, també cal fer constar que la comissió formada ha pres model en aquell clàssic castellà que es deia *Juan Palomo*, aquell de: *Yo me lo guiso, yo me lo como*.

La qual cosa no es pot pas negar que s'adiu perfectament amb el plan gastronòmic que ha acoblat els seus components.

Més que gastronòmic, potser, seria millor dir-ne alimentari.

Els que van al joc ho perden tot, però els que van a comprar a Casa BASTIDA, Passeig de Gràcia, 18, juguen sense por de perdre. Per cada Vestit o Abric que compren se'ls regala un dècim de la loteria de Maria Illa.

D'EL BE NEGRE de 22 de setembre 1931

EL MAL EXEMPLE

De la darrera sessió municipal:

Velilla. — ...el meu bon amic i illustre advocat, senyor Solà Cañizares...

Solà i Cañizares. — ...Velilla que és un dels més grans jurisconsults de Barcelona...

Velilla. — ...Solà, fugint del criteri estret d'advocadets de baixa cúria...

El senyor Giralt, que no està disposat que passi aquell «tarugo» d'elogis desapercebut a la premsa, mirant a la nostra tribuna amb grans gestos, exclama:

—No hi ha dret! Això no ho hem fet mai els radicals!

Pocs minuts després, pren la paraula el company Samblancat, que recull l'allusió:

—...*yo que nunca como hoy me había sentido tan identificado con el jefe de nuestra minoría...*

MISTERIS DEL BOICOT

La *Soli* continua, naturalment, la campanya de boicot contra la Telefònica.

L'altra setmana, entre altres coses, deia que *havien rebut telefonemes de tot Espanya* en els quals els deien que el boicot continuava a tot arreu, amb gran èxit, i que *era impossible telefonar*.

Com van venir, doncs, els telefonemes?

Per «conducció ordinària»?

HA ESTAT IMPOSSIBLE D'EVITAR L'ECLIPSI DE LLUNA DEL DIA 26

Per confidències rebudes, la policia s'enterà l'altre dia que es preparava a l'ombra un eclipsi de lluna pel dissabte que ve, dia 26.

El senyor Menéndez, després de recollir totes les dades que va poder, que foren moltes, entre altres l'hora precisa de l'adveniment, es dirigí al Tibidabo per a completar l'atestat. Trobà al senyor Comas i Solà berenant, menjant-se una llesca de pa sucat amb tomàtec damunt del qual l'oli feia unes llunes que l'illustre astrònom estudiava amb una lupa.

—Precisament — va contestar el senyor Comas — m'estava ocupant de l'assumpte.

—*¿Así, es cierto?*

—Sí, senyor; dissabte pugin aquí dalt i ho veuran.

—*No habría medio de evitarlo?*

—Imposible; s'ha fet tot el que s'ha pogut; havia d'ésser divendres, i tot el més que hem pogut

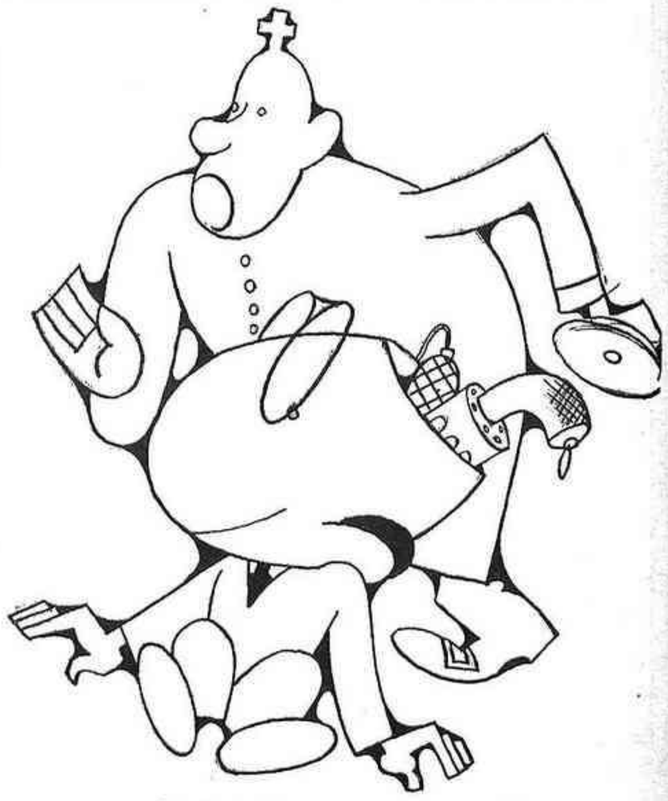

LA DARRERA TROBALLA D'ARMES

(c) Ministerio de Cultura 2006

fer ha estat passar-lo al dissabte, que és setmana anglesa; ara, vostès prenguin les precaucions que tinguin per convenient.

Sembla que les gestions continuen; el doctor es mostra molt optimista; en el si de l'Esquerra, però, sembla que no s'acaba de compartir aquesta pessimista opinió.

COSES D'EN PICH

Una vegada el senyor Pich i Pon va assistir a una conferència. Un cop acabada va demanar a un company el seu parer sobre un orador.

—Ja està bé—va contestar-li—; però massa *lacònic*.

En Pich va quedar-se un moment pensatiu, i després preguntà:

—Què vol dir, *lacònic*?

—Home! Vol dir massa curt...

Uns dies després en Pich va fer posar a casa seva unes cortines, i quan l'operari va estar llest, en Pich, en veure que les cortines eren curtes, va dir-li:

—Això no pot anar així! Aquestes cortines són massa *lacòniques*...

PER AL «BE» NO HI HA SECRETS

En un bar de Sarrià discutien l'altre dia uns amics, sobre el lloc i la manera on podrien anar a passar l'estona. Un d'ells, que no era altre que el regidor senyor Escofet, va proposar d'anar a una acadèmia de ball del carrer Salmeron, a Gràcia.

—Ens divertirem — va dir — hi ha noies boniques i són gent de bon humor.

El projecte fou acceptat sense protesta i els nostres personatges, amb el cor lleuger i serena la mirada, s'adreçaren al carrer de Salmeron. Però, heus ací que en ésser a la porta de l'acadèmia, el senyor Escofet, assaltat repentinament per obscurs escrúpols, va deturar l'alegre marxa.

—No hi pugem — va dir —. No hi pugem. Fet i fet, jo sóc regidor, i si els d'EL BE NEGRE ho sabessin...

I no hi varen pujar.

Per on es demostra que també collabora a l'obra pia dels bons costums, del pudor i de la decència. I si, després d'això, encara no ens volen comptar en els rengles de la bona premsa — honor al qual aspirem des del primer número — serà qüestió de començar a pensar a tirar el barret al foc.

Boxa - Olympia Ring

Avui, a les 10'15 nit, gran vetllada

BOSCH - MESTRES

PRADAS - G. RODRIGUEZ

ISIDORO

GASTAÑAGA

CONTRA

BONAGLIA

CAZORRO - TASSART

Entrada general: 3 pessetes

Truculències

Els diaris aquests dies van plens de descobriments esgarrifosos: detencions, confessions, recerques, estats d'alarma, tornada de la Lliga al Parlament, troballes d'armes...

Agafem *La Publi* i hi trobem títols com aquests: «La detenció sensacional del raptor i assassí del fill de Lindbergh. La presumpta confessió», i el retrat; «Etienne Moury ens explica com va matar (?) el magistrat Prince», i el retrat; «Paul Laborie explica la seva vida i miracles», i el retrat. I a *Renovación*: «¿Qué ha hecho usted por la República? Miss Madrid. La señorita Amelia Sánchez se confiesa radical». I el retrat!

Francament, són massa truculències.

Dones!... No oblideu que
EL ALTAR DE LA MODA
és una meravellosa exhibició de models.

ovelles esgarriades

Que surti l'autor

La Vanguardia de dimecres 19 de setembre, donava compte de l'incendi d'un bosc a Massanet de la Selva. Les causes d'aquest incendi no es coneixen, però el corresponsal de *La Vanguardia* escriu:

Por si fuere intencionado, las autoridades locales y la guardia civil del puesto de Vidreras realizan pesquisas para dar con el autor de esa mano criminal.

I quan hagin trobat l'autor de la *mano criminal*, què faran? N'hi faran fer reproduccions?

Ficar els peus al Canodrom

Del *Diario de Barcelona*, del dia 15 dels corrents mes, any i segle:

El balneario de la Puda de Montserrat celebró espléndidamente su fiesta mayor

Hubo por la mañana misa solemne cantada. Luego un concurso de animales domésticos, concediéndose dos premios: uno al record de velocidad que ganó la señorita Bernacho y otro al de adorno y presentación que correspondió a Ramón Lisa.

Sembla que la senyoreta Bernacho i el senyor Ramon Lisa, han presentat ja la denúncia per injúria i calúmnia.

Vo-vo-voleu di-di-dir

En *La Noche* del dia 13 d'aquest mes, s'hi podia llegir la següent ex-falsa alarma:

Esta mañana, acompañado del fiscal señor Cuevas, ha estado en la Presidencia, a visitar al señor Emperador, el ex presidente y ex fiscal de la República, don Oriol Anguera de Sojo.

El senyor Anguera de Sojo President de la República? D'on ho ha tret *La Noche*? Si fos cert encara estaria jurant la co-co-co-cons-ti-ti-tu-tu-ci-ci-ció!

Tenis perillós

El *Ciero* del dia 13, en una nota de Sitges, parlava d'uns partits de tenis jugats a les pistes de Terramar. En donar compte dels resultats, deia:

Fueron ganados, respectivamente, por J. Aguiló y señorita Torras por K. O.

A Sitges, a jutjar per aquest partit de tenis que va acabar en un cos a cos, es veu que ja es comença a notar la influència de Jack Bilbo.

Una reina nova

Ahora de dimarts de la setmana passada, com epígraf a una foto deia el que segueix:

El grupo escolar «Reina Xença», que ha sido inaugurado en Manresa, con asistencia del presidente de la Generalidad senyor Companys, y el consejero de Cultura, señor Gassol.

Aquesta Reina Xença devia ésser la dona del rei Pepet.

Pobres tifons

La Veu de dissabte passat publicava el següent telegrama:

TOQUIO, 21. — Trenta-cinc escoles s'han enfonsat, cansant la mart de tres cents nens, a conseqüència d'un tifó procedent de Kyushu, i que a través del Japó central es dirigeix cap a Migata a una velocitat de 45 milles per hora.

El que devia quedar la *mart* de cansat, devia ésser el tifó, d'anar del Japó a Migata a 45 milles per hora.

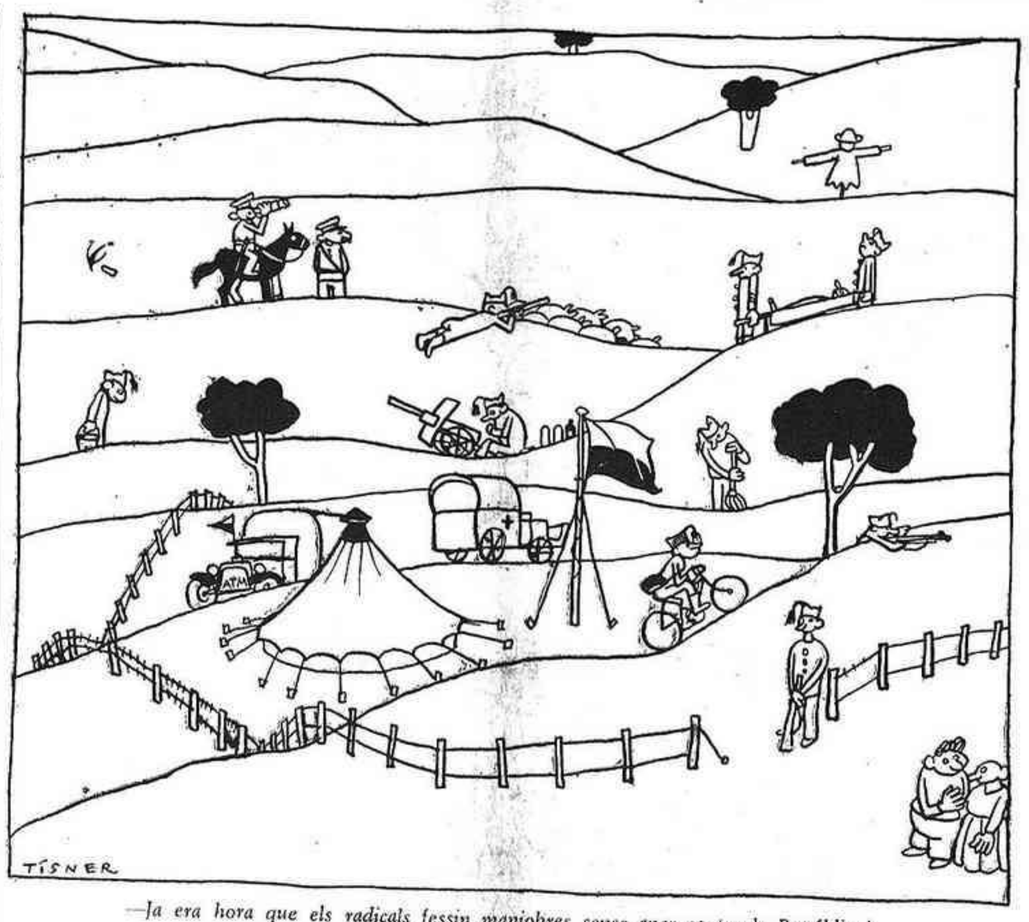

—*Ja era hora que els radicals fessin maniobres sense anar contra la República!*

Què és un capellà?

En la secció religiosa de *La Vanguardia* del dia 15, trobem aquesta perla:

«*Fomento de las vocaciones eclesiásticas. — Necesidad de sacerdotes. — Como la grey sin aprisco, el ejército sin caudillo, la nave sin piloto, el puerto sin faro, y el horizonte sin luz, así será la sociedad sin sacerdotes.*

El sacerdote es el divino pararrayos que conjura las tormentas que atraen hacia sí las prevaricaciones humanas; es la columna de fuego que guía a los fieles a través de los desiertos de la vida; es el Moisés que arrodillado sobre la montaña sagrada no cesa de implorar la gracia del perdón para las apostasías de su pueblo; es el ungido del Señor que renueva todos los días en el ara santa el misterio de la Cruz; es el ángel del Santuario que constantemente vela al lado del propiciatorio; es el Pontífice que hace descender a la Divinidad a sus manos, para colocarla en el corazón adornado de virtudes o en el Tabor del Tabernáculo, esplendoroso de la Gloria; es el dispensador de los Divinos Sagramentos que robustecen o regeneran las almas; es el portavoz del Evangelio de Cristo, la sal de la tierra, la luz del mundo.

Sin el sacerdote, los pueblos se encontrarían sin guía, las sociedades carecerían de brújula, los corazones no fecundados por el rocío del cielo quedarían yermos, la vida perdería sus encantos, faltándole la unción de la gracia y el perfume de la virtud, y la humanidad, privada del principal alimento propulsor de la cultura, caería en el embrutecimiento y en la barbarie. Dejad un país veinte años sin sacerdotes, decía el santo Cura de Ars, y serán adoradas las bestias.»

Realment, seria una llàstima que fossin adorades les bèsties. Perquè, a la millor, a aquestes bèsties els dóna per escriure a la secció religiosa de *La Vanguardia*...

Com es mata un home

De *El Noticiero* del dia 5, en la secció de Tribunals:

El agredido trató de repeler la agresión con un botijo y el procesado, sacando una pistola, le hizo varios disparos, a consecuencia de los cuales falleció.

Aquest acusat, que dispara contra un altre i es mata a si mateix, podria dir als del *Ciero* allò de *Los muertos que vos matáis...*

AVIS ALS ANUNCIANTS

Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 80.555.

A la gran carrera automobilista de Sant Sebastià acaba de triomfar novament

MERCEDES-BENZ

Classificant-se en

1.er i 2.on

llocs i adjudicant-se el

Gran Premi Automobilista de Espanya del Circuit de Lasarte

Automóviles Fernández S. A.

Exposició, Tallers i Oficines:

Balmes, 155-157 : BARCELONA : Telèfon 73168

El rapte del decret de traspàs dels drets reals

Una misteriosa notícia, publicada pels diaris del diumenge, deia:

«*Madrid, 22. — Entre els decrets signats aquesta nit pel president de la República, figura el relatiu a la valoració del traspàs dels serveis de Drets Reals a Catalunya. El dit decret no el publicarà demà la Gaseta.*»

Per què no l'havia de publicar la Gaseta si estava ja firmat?

La lectura d'aquest enigmàtic telegrama de Madrid va despertar en nosaltres la més horrible sospita i, per tal de confirmar-la, vàrem posar en moviment els nostres millors repòrters que, naturalment, som nosaltres.

Com es pot suposar, el primer que férem va ésser anar a veure el Conseller de Finances de la Generalitat, senyor Martí Esteve.

En efecte, el trobàrem plorant com ens pensàvem. El seu secretari de butxaca, Carles Sentís, anava passant-li mocadors del mateix gènere. En un recó de la sala, el senyor Closes plorava com una Magdalena.

—Fill meu!—deia—. Jo que l'havia criat als meus pits!

Les dides sempre són més cridaneres. El dolor del Conseller de Finances era mut, però humit.

—Què els passa? — vàrem preguntar.

—Res, que han raptat el Decret de valoració dels Drets Reals.

—I diu res!—clamà la dida estirant-se els cabells—. I diu res!

—Ai, perdoni—va fer amatent el secretari del Conseller—. He dit res, de cosa; no, no-res, que, com el seu nom indica, vol dir no-res.

—Han raptat el decret! Però, com pot ésser, si el mateix dia els diaris anunciaven la detenció del raptor del fill de Lindbergh!

—Doncs miri—féu el senyor Closes—. Les característiques són les mateixes.

—Una escala a la finestra... el llitet buid... una carta demanant diners...

—Ha estat vostè!

—No, home, que això era el rapte del fill de Lindbergh!

—Es que... (i el senyor Esteve no va poder acabar i reprengué el plor).

—Es que tot això que ha dit vostè, és el que ha passat amb el Decret!

—Però no creuran...—vàrem fer esverats—. Què voldria que en fessin d'un Decret?

—Fer-se'l pagar, home; xantatge, que en diuen els francesos!

—Vol dir que ens en donarien alguna cosa?

—Ara si que veig que són innocents.

—Veurà: innocents, no en som tant com això d'innocents; també tenim les nostres coses.

—Que potser són radicals?

—Noo!!!

—Doncs, tirin, homes, tirin! Vostès no han vist el món per un forat!

—I, com ho faran per rescatar-lo?

—Vagi a saber. Hi ha qui diu que aquest Decret ha de precipitar la caiguda de l'Esquerra.

—De totes maneres—vàrem dir, dirigint-nos al senyor Martí Esteve, per aconsolar-lo—, per a vostè aquest decret és un gran triomf!

—Cregui-s'ho! M'han dit que si deia això era per tenir un èxit de galeria i... ja ho veu! Hi! hi! hi!... I jo no en vull d'èxits de galeria! Vull el Decret! Jo vull el Decret!

—Calmi's... calmi's... I si acabessin de cobrir l'homenatge al senyor Lerroux? Una petita finesa, de vegades... o potser fent entrar un temporer a la plantilla...

Els plors havien acabat. Aprofitant l'apaivagament vàrem sortir de puntetes. En ésser al carrer vàrem apretar a córrer. No fos que els tornessin les sospites contra nosaltres.

Una nova associació de Defensa d'Interessos

Un dia de l'any passat, *La Rambla* publicava l'anunci del següent concurs:

IV CONCURS LITERARI FEMENI DEL CLUB FEMENI D'ESPORTS

BASES

1. Els treballs han d'ésser inèdits i en català.
2. S'adjudicaran els següents premis:
   a) 100 pessetes ofertes per *La Rambla*.
   b) Un lot de llibres, ofert per Catalònia, S. A.
   c) 50 pessetes, ofert pel Club.
3. El concurs podrà restar desert si així ho acorda el Jurat.
4. Els treballs s'hauran de presentar signats (o amb pseudònim) a la Secretaria del Club per tot el DIA 30 D'ABRIL DE 1934.
5. Els premis seran adjudicats a ÚLTIMS DE MAIG següent.

JURAT

Ventura Gassol, Alfons Maseres, J. Bertran i Pijoan, J. Sunyol i Garriga i Maria Teresa Vernet, pel Club Femení i d'Esports

Sembla que fa dies que ha passat el 30 d'abril i els últims de maig i tot. Però les 100 pessetes i el lot de llibres i les 50 pessetes i el jurat, no hi ha manera de fer-los passar.

Tenim notícies que les concursants s'han agrupat, per defensar els seus interessos seculars, en «Associació de pressumptes guanyadores i hereves de pressumptes guanyadores del IV Concurs Literari Femení del Club Femení d'Esports» i formaran una federació amb les associacions de «Pressumptes hereus del Virrei Bonet», de «Tenedors de Marcs», de «Tenedors de Suros» i altres desesperats.

Més notícies de Cuba

Cuba, 11. — Aquest vespre, cosa estranya, s'han produït greus aldarulls al Malecón, on sembla que s'havia anunciat una revolució amb *decorado propio* que havia desvetllat gran expectació.

A l'hora de començar, no començava, i ja el públic s'impacientava, i... patam!, començà a fer-se-la ell mateix. Quan varen arribar els altres, varen haver de tornar els quartos.

Cuba, 12. — El sergent Batista s'ha aixecat avui amb un dolor de queixal que Déu n'hi doret.

Això ha provocat nou crisis seguides i han estat proclamats onze Presidents.

A darrera hora sembla que el mal de queixal afluixava i el coronel Batista ha fet unes declaracions que no hem entès perquè ens parlava amb la cara inflada.

Sembla però que ha dit que la situació està dominada i que no caldrà afusellar ningú fins el vespre.

—*Tant que m'agradava aquest trajo de «Ceda»!*

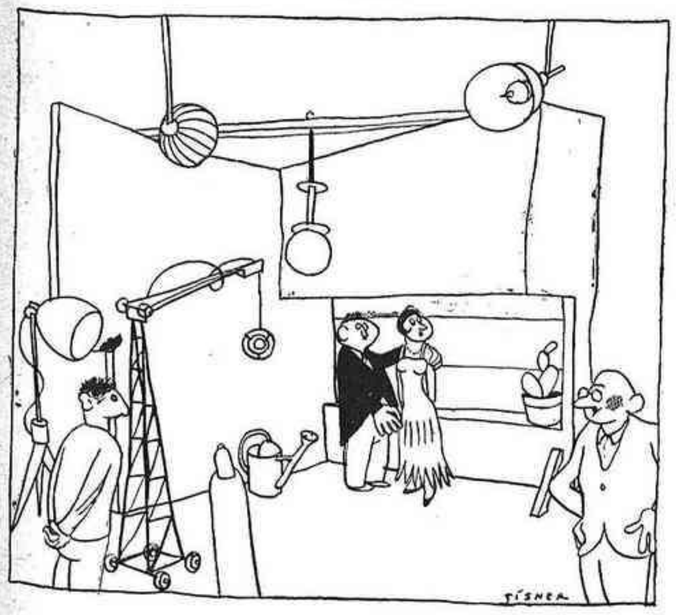

El director. — *Suspengueu el film; s'han acabat els diners.*
El galan. — *Té! Justament ara!*

(c) Ministerio de Cultura 2006

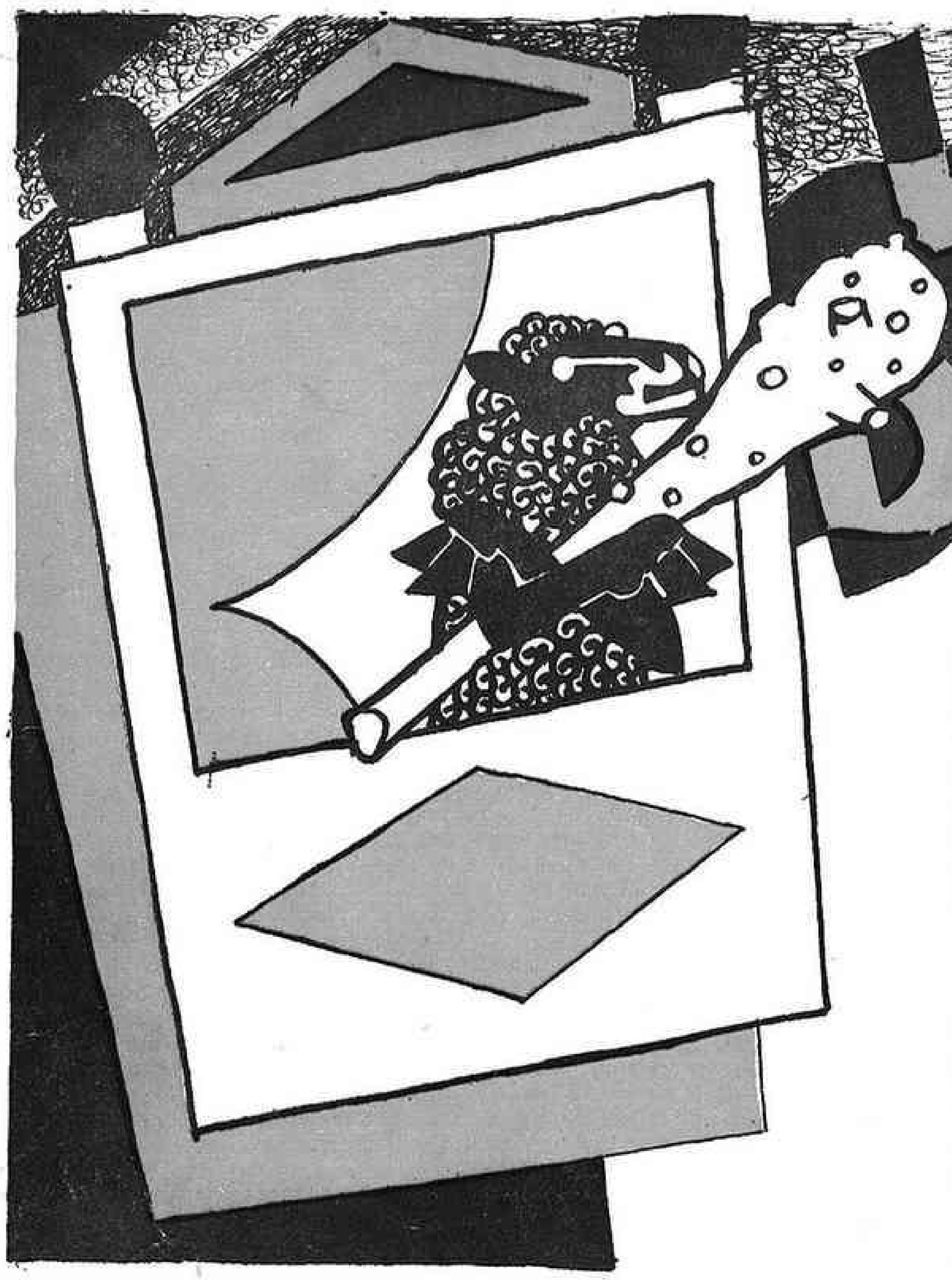

LA REVISTA D'"EL BE NEGRE".

La Revista de l'any

Abans d'aixecar-se el teló, la sala ha d'estar plena de gent i la funció, ben entés, ha de començar amb mitja hora llarga de retard. Si no, hom creuria, i amb raó, que no es tracta de l'estrena d'una revista. Finalment, s'encenen les llums de la bateria i per crear l'atmosfera peculiar d'aquests espectacles, l'orquestra toca un fox evidentment afanat. Acabat el número, apareix el Compare *davant la cortina.*

El Compare. — Senyores i senyors: tinc l'honor de participar-los que la revista que van a veure no és una revista madrilenya ni una revista del someient. Es una revista que... que...

(*Apareix la* Comare *davant la cortina.*)

La Comare. — Què fas aquí?

El Compare. — Faig allò que s'acostuma a fer al començament de les revistes: sortir a dir quatre ximpleries.

La Comare. — Això era abans, desgraciat! Ara ja no s'estila.

El Compare. — I tu, què has vingut a fer?

La Comare. — Ja ho veus. A dir-te que te'n vagis.

El Compare. — I si volguessis que em quedés, què faries?

La Comare. — Si volgués que et quedessis, publicaria una nota dient que no comptes amb la meva confiança.

El Compare. — Perfectament! (*Adreçant-se al públic.*) I bé, senyores i senyors: ja hauran vist que hem debutat amb una allusió endimoniadament maliciosa a l'actualitat política. Abans de què ens apliquin el procediment d'urgència, ens retirem modestament.

(*El Compare i la Comare es retiren.*)

QUADRO I

Evocació del nou cents

El decorat representa la Rambla del 1904. Entren Margarida Xirgu i Enric Borràs, vestits de protagonistes de Terra Baixa.

Xirgu. — Uf! Que estic cansada! (*Es deixa caure en una cadira.*)

Borràs. — Redéu! Que cansat estic! (*Es deixa caure en una altra cadira.*)

Un transeünt. — Estan cansats, diuen? I de què, si es pot saber?

Xirgu i Borràs (*al mateix temps*). De tant fer la *Terra Baixa!*

(*Passen els senyors Cambó i Duran i Ventosa agafats pel braç.*)

Duran i Ventosa. — Doncs, com te deia, ara anem a començar trenta anys de catalanisme i d'honrada administració.

Cambó. — Que siguin breus!

(*Entren un grup de catalanistes de la Lliga. En veure en Cambó i en Duran i Ventosa es posen a cridar visques a Catalunya i canten «Els Segadors». Instantàniament comencen a repartir cops de sabre a la concurrència.*)

Cambó. — Això és un atropell inqualificable! Quan Catalunya sigui autònoma, no passaran aquestes coses!

Duran i Ventosa. — Em vols creure? No t'emboliquis!

L'oficial de policia. — Hablen en cristiano, leche! Perros catalanes! Sus y a ellos, camaradas!

(*Els catalanistes de la Lliga tornen a cantar «Els Segadors» i els policies donen una càrrega i deixen la Rambla pelada.*)

Mutació

Ara l'escena representa el mateix tros de Rambla, però trenta anys més tard. Entren la Xirgu i en Borràs, tot xirois, fent de bracet. Van igualment vestits de Terra Baixa.

Borràs. — Saps, Maria?

Xirgu. — Què, Manelic?

Borràs. — Doncs... que em comença a agradar de fer la *Terra Baixa.*

(*Passen els senyors Cambó i Duran i Ventosa, seguits d'un grup d'entusiastes de la Lliga.*)

Cambó. — Pues, como te decía, ha llegado la hora de liquidar estos treinta años de catalanismo y de honrada administración.

Duran i Ventosa. — Quieres creerme? No te emboliques!

(*Els entusiastes de la Lliga es posen a cridar:*)

Entusiastes. —
Viva Cambó,
viva María,
muera el pecado
y su tiranía.

(*Entren un piquet de policies de la Generalitat, marcant el pas amb aire marcial i cantant «Els Segadors». Els entusiastes de la Lliga els increpen.*)

Entusiastes. — Fuera! Fuera! Perros catalanes!

Cambó. — Eso es un atropello incalificable! Unos policías cantando tonadillas sediciosas! Donde se ha visto esto?

El cap de policia. — Com deia? Parli en català, si li plau.

Cambó. — Cuánta desfachatez! Cuando el Estado se haya apoderado de los servicios de orden público, estas cosas no sucederán!

Duran i Ventosa. — Quieres creerme? No nos emboliquemos!

Un entusiasta de la Lliga. — Viva Cataluña española!

(*Els policies es treuen les porres i comencen a repartir llenya, sense deixar de cantar «Els Segadors». Els entusiastes de la Lliga fugen cridant «Viva el Rey!», i, com trenta anys abans, la Rambla torna a quedar deserta.*)

QUADRO II

Sant Isidre a l'Institut

L'escena representa el despatx presidencial de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre. El senyor Cirera està llegint el Calendari del Pagès. Entra Sant Isidre.

Sant Isidre. — Ave Maria Puríssima!

Cirera. — Amén.

Sant Isidre. — No em coneixeu?

Cirera. — A veure... No sé... Sí, us recordo, però no sé d'on...

Sant Isidre. — Feu una mica de memòria...

Cirera (*donant-se un cop al front*). — Ah! Sí. Ja hi caic. Sou «el divino impaciente».

Sant Isidre. — No és ben bé això, però ja et cremes, ja et cremes...

Cirera. — Trobo l'allusió francament impertinent. A veure, qui sou?

Sant Isidre. — Sóc Sant Isidre. He deixat els àngels estacats a baix a la Plaça del Pi.

Cirera. — Sant Isidre vós? Apa, home, apa! Que us penseu que som als Innocents?

Sant Isidre. — Ai, incrèdul Cirera, que et perdràs!

Cirera. — Si sou sant Isidre, proveu-ho. Quins documents teniu? Porteu la cèdula? El rebut de contribució?

Sant Isidre. — No n'he tingut mai d'aquests papers.

Cirera. — No pagueu contribució i em voleu fer creure que sou sant? El que sou és un comunista!

Sant Isidre. — No t'enfadis, Cirera, i pensa que és més difícil que entri un ric al cel que no pas fer passar un camell pel forat d'una agulla.

Cirera. — Ja t'ho deu haver ensenyat en Maurín o l'Aragai, això!

Sant Isidre. — Ho va dir Jesús, Cirera.

Cirera. — Quin Jesús, l'Ulled? No el creia rabassaire. El tenia per un home d'ordre.

Sant Isidre. — Cirera! Cirera!

Cirera. — Bé, acabem: per què has vingut?

Sant Isidre. — A cercar la pau entre els homes de bona voluntat.

Cirera. — Sí, per pau estem! Has llegit la llei de contractes de conreu?

Sant Isidre. — Sóc sant, però no fins aquest punt.

Cirera. — Ja es veu que no tens res per perdre!

Sant Isidre. — No t'exaltis, Cirera! Desconfia del món. Tot són pompes i vanitats. L'únic que interessa no perdre és l'animeta. Que no hi penses en l'animeta, Cirera?

Cirera. — No vinguis amb romansos, ara; estem per coses més serioses!

Sant Isidre. — Perdona'l, Déu meu, que no sap el que es diu!

Cirera. — Això és copiat.

(*Entra, esbufegant, un ordenança de l'Institut.*)

Ordenança. — Senyor! Senyor!

Sant Isidre. — Què passa?

Ordenança. — Sap aquells dos àngels que ha deixat a baix? Hi ha quatre rabassaires que els estan plomant!

Sant Isidre. — I ara! Com s'entén?

Ordenança. — Diu que volen aprofitar la ploma per a fer matalassos.

Sant Isidre. — Vatua l'ou! (*Mira pel balcó.*) Lladres, lladres, que me'ls estan plomant! Que no hi ha autoritat, aquí? Cirera, què fas parat? On és la guàrdia civil?

Cirera. — La guàrdia civil, has dit? Per empaitar els rabassaires? Ara sí que veig que ets un sant!...

QUADRO III

Els presos

L'escena representa el despatx del Director de la Presó Model.

El Director de la Presó Model. — Jo sóc el Director de la Presó Model, però si aquesta Presó, tot i essent la Presó Model no és una presó model, de quin dimonis de Presó Model sóc director jo? Caldrà, doncs, que aquesta Presó Model sigui realment una presó model perquè jo pugui ésser el Director de la Presó Model. (*Toca un timbre.*) Riiing!

Un Ordenança. — Què mana V. S.?

El Director de la Presó Model. — Que em portin el pres Número U.

El Pres Número U. — Què desitja el senyor Director?

El Director de la Presó Model. — Que aquesta Presó Model sigui una presó model. Quin ofici tenies tu quan eres lliure?

El Pres Número U. — Minaire.

El Director de la Presó Model. — Doncs a treballar a les mines i que no m'enfadi. (*El Pres Número U va a treballar a les mines.*)

. . . .

(*El Pres Número Cinc-cents va a treballar a les mines.*)

El Director de la Presó Model. — Ara que tothom fa el seu ofici, em penso que aquesta Presó Model serà una presó model. (*S'adorm.*)

QUADRO IV

L'escena representa l'interior de les mines de la Presó Model.

El Pres Número Cinquanta. — Ara que hem descobert aquesta mina de ferro, el millor que podríem fer seria posar una fàbrica d'armes. (*La posen.*)

El Pres Número Setanta-cinc. — I ara que ja hem posat aquesta fàbrica d'armes, hauríem de trobar uns desconeguts perquè les repartissin a la Plaça d'Espanya. Qui coneix algun desconegut?

Tots els Presos. — Jo!

El Pres Número Setanta-cinc. — No crideu tant, que jo també en conec. Tots els meus amics són desconeguts.

El Pres Número Noranta. — I si aprofitéssim la mina per escapar-nos?

Tots. — Fet!

El Pres Número Set. — Doncs tirem teló, que s'ha de canviar el decorat. (*Ho fan.*)

QUADRO V

L'escena representa la Via Laietana, davant la Prefectura de Policia; al fons, mà esquerra, l'Avinguda de Maristany i després, a mà esquerra el Saló de Garcia Hernàndez amb el Palau de Justícia. Tot practicable.

Passa un rumor corrent.

Un Policia. — Agafeu-lo!

Un altre Policia. — Volta'l!

(*El rumor es fica al Palau de Justícia.*)

El senyor Coll i Llach. — Em penso que aquest rumor vol dir que uns presos es volen escapar de la Presó. Vigilem les clavegueres.

(*Surten Policies i guàrdies d'Assalt a vigilar les clavegueres.*)

(*Del Palau de Justícia surten els sis magistrats senyors Enrique Iturriaga Arribano, Mariano González Andía, Jovino Fernández Peña, Leoncio Villacostín Cabezas, Enrique Cerezo Cardona, Agustín Altés Pallás, disfressats de persona, i cau el teló.*)

QUADRO VI (ballet)

L'escena representa la sortida d'una claveguera al carrer d'Urgell. Els sis magistrats senyors Enrique Iturriaga Arribano, Mariano González Andía, Jovino Fernández Peña, Leoncio Villacostín Cabezas, Enrique Cerezo Cardona i Agustín Altés Pallás.

(*S'aixeca la tapadora de la claveguera i surt un pres. Els policies de la Generalitat se li tiren al damunt, però quan van a agafar-lo, els sis magistrats allarguen les mans, la dreta aixecada i amb la palma cap a baix, l'esquerra horitzontal i amb la palma enlaire i pronuncien*):

Els Sis Magistrats. — Ego te absolvo!

(*Els policies de la Generalitat deixen caure els braços. A mesura que van sortint presos es repeteix al mateix joc. El ball ha d'ésser molt animat i acaba amb el processament dels policies.*)

QUADRO FINAL

El despatx del Director de la Presó Model.

El Director de la Presó Model (*Al telèfon*). — El Palau de Justícia? Sí? No em podrien condemnar algun processat? Per què? Perquè m'ensenyés el camí de la mina. He perdut la clau del carrer i no puc sortir!

TELO

La situació a Cuba

DEL CORRESPONSAL NEGRE D'«EL BE»

Cubita, no más, 9. — La situació a tota l'illa, malgrat el que s'ha dit, acusa normalitat absoluta.

Les revolucions i contrarevolucions es succeeixen ininterrompudament i normalment.

Ara com ara no ens podem queixar de la sort de l'Illa.

Cuba, 10. — Va adquirint estat a tot l'Estat una mena de confiança que, si dura només una mica, mica, es reflectirà a Borsa i farà pujar tots els valors.

La causa d'aquesta millora s'atribueix al fenomen poc freqüent que el nou President de la República, que ha pres possessió aquest matí, a l'hora de dinar encara s'aguantava, i no sense haver sufocat catorze rebellions encaminades a enderrocar-lo.

Cuba, 10. — A mitja tarda ha anat carregant-se l'atmosfera política i augmentant la indignació, que és ja general (*¿cómo no?*), per la contumàcia demostrada pel president Martínez, que ja fa tot un dia (com passa el temps!» que és President i que, pel que sembla, ha agafat afició al càrrec.

L'exèrcit, però, està al seu costat. Això fa que es consideri difícil la seva caiguda. Només hi ha la probabilitat que caigui cap a l'altre costat.

Cuba, 11. — El President Martínez, considerat ja com un dictador per la seva llarga permanència al poder, ha estat objecte d'un atemptat.

En llevar-se aquest matí, s'ha trobat una bomba de gran potència entre pell i ungla del dit gros del peu dret. Amb gran serenitat ha sortit al finestró de la cambra presidencial i ha llançat l'artefacte al carrer, on, per un miracle de Déu, en fer explosió no ha matat cap estudiant espanyol, car sembla que aquests, d'algun temps ençà, van molt *al tanto* i no passen pels carrers fins després d'explotar les bombes.

Cuba, 11. — El President Martínez ha dit que la bomba que s'ha trobat aquest matí la hi havia donada un desconegut a la Plaça d'Espanya.

Cuba, 11. — Quan s'estava afaitat tot sol el President Martínez, ha estat enderrocat pel general Martínez, que és un altre Martínez, i que s'ha fet proclamar President de la República sense donar temps a l'altre Martínez que s'acabés d'afaitar.

LA REGLA
SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»
Vertadera meravella moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut De venda en farmàcies i centres d'específics

Estudieu el francès pel mètode
FRANCES - CATALA
de MASSÉ i SUGRANYES
De venda: ESCOLES MASSÉ, Canuda, 2 i LLIBRERIA CATALÒNIA
Apreneu o perfeccioneu idiomes a les Escoles Massé

L'afer Bloc

L'Institut Nacional del Bloc Manelic, perfecte rival del no menys nacional Bonavia, ha repartit enguany uns fullets-anunci que són una veritable delícia. *Bocatto di cardinali* dels vers amadors de la parla nostrada.

El senyor que cada dia diàriament (per parlar en un estil bonavio-maneliquesc) es desdejuna amb els pensaments d'aquests blocs espessos, una de dues: o bé s'està guanyant la glòria del cel a pols, d'una manera premeditada, o bé fa oposicions severíssimes per acabar els seus dies a l'Asil del Parc.

Com a mostra de la literatura d'aquest fullet-anunci (Déu nos en guard de fullejar el bloc *en persona!*), donem a continuació uns fragments perquè es vegi el bé que fan a la terra nostrada i a la llengua escarnida empreses d'aquesta mena.

Com diu molt bé el senyor Manelic, dirigint-se als venedors de calendaris, és en llur propi interès comercial i «*a l'ensems per patriòtic esperit de divulgació cultural de nostres lletres*», que cal que propaguin i aconsellin la mercaderia.

«*Vint anys de perseverants esforços fonamenten la popularitat i solvència moral de les publicacions de la casa*», cosa que queda plenament demostrada en el transcurs de la carta que els dirigeix, encaminada a procurar la «*popularitat i expansió en nostre camí, sempre ascendent, fins arribar a l'introducció absoluta dels Blocs Manelic Duran en totes les llars catalanes*».

Recomanant a cada corresponsal: «*Vulga, únicament, fixar la seva atenció amb el Dietari Manelic... a fi de poder-la registrar per a que a n'aquesta sa casa...*», etc., etc.

En la reproducció de la portada del Bloc s'hi anuncien uns obsequis als compradors:

«*Dintre d'aquest Bloc trobarà la part que a vostè li correspon.*»

I la part que li correspon a vostè, senyor Manelic, on podríem ferl'hi trobar?

La sort difícilment la troba aquell qui la busca; per això anant a can BASTIDA, Passeig de Gràcia, 18 podeu trobar-la sense pensar-vos-ho

Fantasio
Pròximament
Desfilada màgica dels més variats figurins vivents en la més fina comèdia musical

FRIVOLITE

J. M. del Cueto és un dels personatges més còmics i més tronats que pullulen per Sitges.

Fortament atacat per la mania del cosmopolitisme, parla (és un dir!) dues o tres llengües, i en canvi deixa de parlar tant com pot la nostra (amb guanys evidents per aquesta).

El senyor Cueto es banya amb bicicleta i es passeja pels carrers amb mallot. I encara es dedica a escriure. La publicació *Platja d'Or* aplega la seva valuosa producció. Un exemple de la seva *facilitat de ploma* el tenim en aquest modèlic interviu intitulat *Una pareja famosa*, que val la pena que sigui conegut, si no totalment, perquè la llauna seria excessiva, en algun dels seus fragments:

«*Cuando nos presentamos al Terramar Palace Hotel, Anny Ondra y su esposo Max Schmeling se hallaban tomando el sol en la terraza. Nos acercamos con cierto temor* (es veu que el senyor Cueto tenia por que el coneguessin *avant la lettre*). *La senyora Schmeling fué la primera en notar nuestra presencia, y su sonrisa esplendorosa nos dió ánimos para aproximarnos.*

«*Comenzamos a preguntarle un montón de cosas referentes a su vida. Ella soltó una carcajada y nos dijo en inglés:*

«—*Lo que ustedes quieren, en realidad, es una entrevista—terminó su café y prosiguió: —Me temo que van a salir decepcionados. No sabré qué contestarles, pero en fin...*

(c) Ministerio de Cultura 2006